De Nieuwsbode,

VERSCHIJNT OP WOENSDAG VAN IEDERE WEEK.

A. POTT, Uitgever.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING,

$ 2,00 per jaar, stiptelijk in vooruitbetaling.

Twee nommers voor den afloop van het abonnement ontvangt de inteekenaar eene waarschuwing. Die daaraan niet in tijds eenig gevolg geeft, wordt van de lijst geschrapt.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.

Van 5 tot 10 regels, voor de eerste plaatsing - 1,00
Voor 5 regels of minder, dito, dito - - - - - - - 0,50
Voor elke volgende plaatsing - - - - - - - - - - 0,25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0,25
(Zie ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan A. Pott, Sheboygan, Wisconsin.

NIEUWSBODE.

Orgaan der Nederlanders in Noord-Amerika.

10de JAARG. NO. 6. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 16 MAART 1859 GEHEEL NO. 474.

De Nieuwsbode

IS PUBLISHED ON WEDNESDAY OF EACH WEEK BY

A. POTT, Proprietor.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

MIDDELBURG 4 Februarij. In den avond van j.l. zondag is in de gemeente Oostburg een stoute diefstal gepleegd, ten nadeele van den herbergier E. de Pauw. Men is namelijk, tijdens de afwezigheid van dezen, door het opschuiven van een raam aan de achterzijde van het woonhuis binnen gedrongen en schijnt omtrent f 450 te hebben ontvreemd.

De nasporingen der politie omtrent de daders van dit misdrijf zijn, naar men verneemt, tot nog toe vruchteloos gebleven.

— Van Hellevoetsluis schrijft men j. l. maandag: "Gisteren morgen had alhier aanboord van Z. M. wachtschip de Rhijn, de plegtige uitreiking plaats van de gouden medaille van verdienste, benevens eene gratificatie van honderd gulden, die door Z. M. den koning zijn geschonken aan den opperkonstabel S. Swoboda, voor meer dan 50jarige trouwe dienst aan den lande bewezen. Na eene gepaste aanspraak door den directeur-commandant, werd aan den door trouwe dienst grijs gewordenen konstabel het eermetaal en de gratificatie plegtig overhandigd en met dankbaarheid aangenomen. Deze uitreiking maakte bij velen een goeden indruk."

MIDDELBURG, 11 Februarij. Men schrijft ons uit Bath, onder dagteekening van 9 dezer, het volgende:

"De heer J. D. Clements, eerste luitenant magazijnmeester der artillerie, te Fort Bath, vierde heden zijn vijftigjarigen effectiven diensttijd. Groot was de belangstelling zoo van militaire als civiele notabelen, den ouden nog krachtvollen krijger en familie bewezen. Heden avond bragt de sociëteit Harmonie den jubilaris bij fakkellicht eene serenade."

— Door de Nederlandsche Handelmaatschappij zijn dezer dagen 32 schepen bevracht, waarvan 18 voor Amsterdam; 9 voor Rotterdam; 2 voor Dordrecht; 5 voor Schiedam en 3 voor Middelburg, zijnde: Twee Cornelissen, gezagvoerder J. C. Kreijn; Brouwershaven, gez. P. Zanen; en Maria Elisabeth Margaretha, gez. F. C. Baudita.

— Naar wij vernemen, is door den Koning bepaald, dat het getal militairen, dat in den loop van dit jaar tot aanvulling van de landmagt naar de overzeesche bezittingen zal worden uitgezonden, 1000 zal zijn. Onder dat getal zullen ook begrepen zijn eenige aanbevelingswaardige onderofficieren en korporaals, welke voor bevordering tot den rang van officier bij de wapens der infanterie en artillerie in Indie in aanmerking zullen komen.

— Door den krijgsraad in Noord-Brabant is een persoon, die voor eenigen tijd te Goes werd gearresteerd, als hebbende zich tijdens de Belgische revolutie schuldig gemaakt aan desertie, veroordeeld tot tien jaren kruiwagenstraf.

— Den 7 Februarij is te Amsterdam na eene kortstondige ziekte, overleden de heer J. J. Viotta, med. doct., die als mensch en als geneesheer algemeen werd geacht en bemind. Ook had hij zich een welverdienden naam verworven als muzijkmeester en componist.

'S GRAVENHAGE 2 Februarij. Op het huis in 't Bosch is aangekomen eene fraaije marmeren groep, vervaardigd door den heer Van der Ven, te 's Bosch, voorstellende wijlen prins Alexander in de gedaante eens engels, zijne moeder over zijn heengaan troostende, met een knaapje, (het tegenwoordige prinsje van dien naam), dat hij op de armen draagt. Men roemt zeer de vinding en de kunst in deze voorstelling, die geplaatst is in eene der receptie-zalen van het paleis. Ook werd aldaar aangebragt de schilderij van den heer Gallait voorstellende de beeltenis van H. M. de Koningin.

'S GRAVENHAGE 4 Februarij. De gouverneur van Suriname heeft aan den Koning zijn ontslag verzocht. Vele ingezetenen aldaar hebben bij adres aan Z. M. verzocht, dat ontslag niet aan te nemen.

— Den 15den dezer zal door het muntcollegie te Utrecht, in het openbaar worden aanbesteed, de levering van vier millioen stuks muntplaatjes voor halve cents, wegende te zamen ruim 7662 Ned. ponden.

— De zaak van den generaal G. beschuldigd van vergiftiging, is door de raadkamer der arrondissementsregtbank verwezen naar den procureur-generaal bij het provinciaal geregtshof in Zuidholland. De gezondheidstoestand van den generaal is in de laatste dagen zigtbaar aan het afnemen.

GRONINGEN 5 Februarij. Gisteren is alhier gevangen genomen en dadelijk naar Zwolle getransporteerd eene bordeelhoudster, die zich schuldig heeft gemaakt aan het opnemen van een minderjarig meisje in haar publiek huis. [illegible] Deze vrouw was in de vorige week op werving uitgeweest en had een jong meisje uit Zwolle, buiten weten en zeer tegen den zin van hare familiebetrekkingen, overgehaald om met haar mede te gaan. Bij hare aankomst te Assen werden zij evenwel door den dienaar van justitie aangehouden en in dien ten gevolge het meisje onder behoorlijk geleide weder naar Zwolle teruggevoerd. De bordeelhoudster, madame H., was met de diligence verder naar Groningen vertrokken, doch zal nu in Zwolle vermoedelijk te regt staan voor eene daad, waardoor eene geheele familie in schande en rouw was gedompeld.

— Het geheele contingent voor de ligting der nationale militie van 1859 is door Z. M. den Koning bepaald op 9402 manschappen, waarvan [illegible] in Groningen 583, en in Drenthe [illegible]

— Onder de dagelijksche advertentiën [illegible] Leeuwarder Ct. van gisteren komt er eene voor [illegible] waarvan de man 42 en de vrouw [illegible] jaren oud [illegible]

— Door de buitengewoon zachte weersgesteldheid, beginnen de zoogenaamde lenteblo[illegible] zich reeds te vertoonen. Men heeft reeds [illegible] Januarij eene geheele kamp land van [illegible] bloempjes gezien.

[illegible]

een stuk land achter den tuin van Noorlag gelegen, te slagten. De dader of daders hebben alles medegenomen, behalve de ingewanden en den kop. De justitie doet ijverig onderzoek.

— Naar men zegt, zal in den mond van Nieuw-Buinen een papiermolen gebouwd worden, waar alleen grove soorten van papier zullen worden bereid.

LEEUWARDEN 2 Februarij. In den afgeloopen nacht, is door alle alhier aanwezige en beschikbare rijks-veldwachters en politiedienaars, eene buitengewone surveillance langs onze straten gehouden, daar er hier en daar pogingen zijn in het werk gesteld, om de deuren der huizen met valsche sleutels te openen. Dit berigt strekke ter waarschuwing aan die bewoners, welke hunne deuren, enkel door het toedraaijen van een slot, meenen verzekerd te hebben.

— J. l. Zondag namiddag omstreeks 5 uur had te Oosterbierum een allertreurigst ongeluk plaats. Terwijl eenige jongens aan het spelen waren, kregen twee hunner twist, waardoor de eene met zijn klomp wierp, welke den anderen zoodanig tegen het hoofd trof, dat hij, niettegenstaande aangewende geneeskundige hulp, nog dien avond is overleden. De gewonde was omstreeks 13 en de dader ruim 12 jaren oud. Beide moeten steeds goede kameraden geweest zijn en woonden onder hetzelfde dak. Groot is de droefenis der wederzijdsche ouders, en algemeen de deelneming in deze treurige gebeurtenis.

— Uit Dockum schrijft men ons van den 6den dezer het volgende: Heden morgen had alhier een ongeluk plaats, dat een huisgezin in diepen rouw heeft gedompeld en algemeene deelneming heeft opgewekt. Twee kinderen van J. V. kwamen al spelende, in de onmiddelijke nabijheid der ouderlijke woning, in aanraking met een deurkozijn, dat daar tegen den muur was gesteld, met dat ongelukkig gevolg, dat het is omgevallen en een der kinderen, zijnde een bloeijend meisje van ruim 7 jaren, zoodanig heeft getroffen, dat het op de plaats dood bleef.

Toen de moeder, verschrikt door het hulpgeschrei van den tegenwoordig zijnden broeder, toesnelde, vond zij slechts het zielloos overschot harer lieveling.

De toestand der brave ouders laat zich niet beschrijven; maar te hopen is het, dat dit treurig voorbeeld aanleiding geve om dergelijke voorwerpen steeds zoo te plaatsen, dat kinderen veilig daarbij kunnen rondspelen.

AMSTERDAM 2 Februarij. In de Beets, een dorp beuiden Hoorn, viel dezer dagen eene aardige geschiedenis voor. Een boer, die, zonder te vragen, zijn hek plaatste op den dorpsgrond, werd van wege het bestuur van het dorp meermaal aangemaand, om het hek te verplaatsen, doch weigerde hieraan te voldoen. Dit had ten gevolge, dat anderen ook hunne hekken gingen vooruitzetten, waardoor zij zich vrij wat dorpsgrond toeeigenden. Dit gaf aanleiding, dat dezer dagen de burgemeester, ondersteund door eenige Rijks-veldwachters, door een timmerman van het dorp het nog nieuwe en schoone hek tot den grond deed afzagen, en alzoo aan die halstarrigheid een einde maakte, waaraan de anderen gewis een voorbeeld zullen nemen en hunne hekken verzetten.

— Uit Amersfoort schrijft men van den 27 jan: De arrond. regtbank alhier, heden uitspraak doende in de zaak tegen Karel Steijlaars, heeft hem schuldig verklaard aan opligting en veroordeeld tot gevangenisstraf van een jaar, bij eenzame opsluiting te ondergaan, geldboete van f 100, ontzetting van de bij art 8 der wet van 29 Junij 1854 vermelde regten voor den tijd van 5 jaren en in de kosten van het proces.

"Deze zaak toont op nieuw, hoe onvoorzigtig men handelt door zich in te laten met lieden uit den vreemde, die, hoe schoon zij zich ook mogen voordoen, geene behoorlijke brieven of bescheiden kunnen overleggen. Steilaars is in 1851 door het hoog millitair geregtshof in appel vrijgesproken van de opligting, waarvan hij toen reeds beschuldigd werd, doch veroordeeld wegens het verspreiden van lasterlijke aantijgingen in gedrukte en ongedrukte geschriften. Die zaak is in der tijd ook nog in sommige bladen verhandeld door geleerde en hooggeleerde personen, die voor St. schenen partij te trekken, dewijl deze beweerde, dat die vervolging in verband stond met zijnen overgang van de Roomsche tot de Protestantsche godsdienst. Na zijn ontslag als militair, is hij uit Holland, alwaar hij 't volgens een der getuigen toen reeds niet best had laten liggen, naar Belgie vertrokken, is daar slagter geworden en heeft zich later bij eene Protest. Vlaamsche school te Brussel, onder direktie of toezigt staande van den heer a. Eelde aldaar, weten in te dringen, door den onderwijzer Michot bij te staan. Als toen heeft hij het plan opgevat om met gezegden M., die in deze zaak niet in zeer gunstig daglicht komt, en eenige andere personen, die ter goedertrouw handelden, een werkje uit te geven, getiteld "Licht en Zegen", waarvan eenige duizenden exemplaren zijn gedrukt op last van St. bij den boekdrukker Schilders te Brussel, die, als getuige voor de regtbank gehoord, verklaarde, dat hij door eene later ontdekte vervalsching van een brief des boekhandelaars de Hoogh, te Amsterdam, in plaats van 400 exemplaren, zooals deze besteld had, 4000 ex. had afgedrukt en verzonden naar Amsterdam, daar, toen St. hem den open brief van bestelling liet lezen, dit laatste cijfer er in stond. Dientengevolge hebben de kosten van drukken ruim f 800 beloopen, waarvan Sch. nooit iets heeft genoten, omdat St. na ontdekking van het bedrog heimelijk uit Brussel is verdwenen met de kleederen van den logementhouder, wien hij almede niet had betaald. Van daar is hij weer naar Holland getrokken, alwaar hij in Sept. en Oct. l.l. onder den valschen naam "Vos" [illegible] goede zaken maakte, o. a. te Amersfoort, Zeist, Driebergen, Maarsen, IJsselstein, [illegible] voorts te 's Hage, Leiden, Delft, Voorburg, Woerden, Alkmaar enz., zooals blijkt uit een aantal inteekenlijsten op dat boekje, waarvan de opbrengst, volgens zijn voorgeven, strekken zou voor eene Protest. of wel Zondagschool te Brussel. Door [illegible] voorgeven, o. a. dat hij door den predikant v. Maasdijk te Brussel was gezonden, [illegible] door zijne zoete taal en godsdienstige brieven, wist hij de lieden te bewegen tot inteekening en vooruitbetaling van het werkje, beloovende dit later te zullen [illegible] wat echter [illegible] gebeurde, [illegible] bij de politie [illegible] Te Amersfoort [illegible] zich [illegible] kanten, die [illegible] geplaatst en ingeteekend, ook vooruitbetaald had,

waardoor volgende inteekenaren, dit geloovende, hun eveneens vooruitbetaalden. Uit een brief van zekeren Bik, te Gouda, ter teregtzitting voorgelezen, schijnt te blijken, dat St. ook aldaar en in de omstreken bij de leden van "Philakterion", doch toen onder zijn' waren naam, gelden heeft ingezameld om in Holland eene slagterij op te rigten, onder voorgeven, dat hij bij den predikant v. Maasdijk goed bekend en door dezen tot den overgang tot het Prot. geloof gebragt was, waardoor hij te Brussel bij de grootendeels R. K. bevolking geen werk meer kon vinden. Sedert heeft men van hem of van de op te rigten slagterij en de gelden nooit iets meer gehoord.

Na de uitspraak van het vonnis verklaarde St. daarvan in appèl te zullen komen.

— In de Java-Bode van 8 Dec. l.l. wordt van Palembang d.d. 29 Nov. het volgende merkwaardig voorval vermeld: "Voor eenige dagen gingen vier meisjes, van welke Marie Klaus, oud 8 jaren, dochtertje van den heer Klaus, commies-boekhouder alhier, het oudste, en een kind van een bediende, oud twee jaren, het jongste was, baden in eene badplaats, die van de rivier de Moessi door paalwerk was afgescheiden. De stand van het water bereikte juist het bovenste gedeelte dier badplaats, zoodat deze kinderen zich vermaakten met op die omheining te gaan zitten en dan zich weder in het water neêr te storten. Eenigen tijd ging dit goed, totdat eindelijk het jongste aan de verkeerde zijde in het water gleed en onmiddelijk door den verschrikkelijken stroom werd medegevoerd en in de diepte verdween. Twee der kinderen liepen in haast weg, maar bovengenoemde Marie, meer tegenwoordigheid van geest bezittende en eene vlugge zwemster zijnde, sprong onmiddelijk het gezonken kind na, dook, dook nogmaals, doch te vergeefs. Nu roept zij om hulp, waarop aanstonds een aantal menschen toesnelt, waaronder zelfs eenige matrozen, doch geen hunner durft zich in den snelvlietenden stroom wagen. Op een aanmerkelijken afstand in de rivier bespeurde men eensklaps een paar handjes, die onmiddelijk weder verdwenen. Het kleine meisje, dat nog altijd in de rivier zoekende was, had die handjes naauwelijks bemerkt, of zwom onmiddelijk daarheen, en dook zoo lang, dat alle omstanders ook dit kind voor verloren rekenden, doch hare edelmoedige pogingen werden met den gunstigsten uitslag bekroond. Op eene geheel andere plaats kwam zij met het gezonken kind weder boven, en nu gedeeltelijk onder, gedeeltelijk boven water voortzwemmende, bereikte zij tegen aller verwachting den oever en gaf het kind aan de moeder, die het geluk had, het na vele pogingen eindelijk tot het leven te doen wederkeeren. Dit is reeds de tweede maal, dat genoemde Marie een kind van een wissen dood gered heeft."

— Een Indisch geneeskundige, die zich sedert eenigen tijd te Parijs bevindt, heeft aldaar onderscheidene personen, die door de medische faculteit voor ongeneeslijk waren verklaard, van den kanker genezen, ten gevolge waarvan hij thans, op grond van onbevoegdheid tot het uitoefenen der geneeskundige praktijk en het gebruik van geheime medicamenten, geregtelijk vervolgd wordt. Dat de door hem bewezen diensten met dat al in de hoofdstad genoegzaam worden op prijs gesteld, blijkt daaruit, dat een aantal hooggeplaatste personen, waaronder bijna alle leden van de afdeeling Muziek der Academie des beaux arts zich openlijk zijne zaak hebben aangetrokken. De genoemde leden hebben reeds gezamenlijk eene petitie bij den Keiser ingediend, om diens bijzondere aandacht op het feit te vestigen, terwijl men algemeen verwacht, dat die tusschenkomst met een goeden uitslag zal bekroond worden. Een openbaar conflict op medisch terrein tusschen de toongevers der muzikale wereld en de medische faculteit kan intusschen, met alle regt, een geheel nieuw en zonderling verschijnsel genoemd worden.

BELGIE.

Een kastelein te Mechelen is veroordeeld geworden, wegens het ophangen in de openbare gelagkamer van eene schilderij, waarop de Paus bespottelijk wordt voorgesteld, naar aanleiding eener wet van 1814. Hij heeft zich deswegens tot de Kamer gewend, op grond, dat die wet door de grondwet zou zijn afgeschaft. De minister van justitie heeft daarop aangemerkt, dat de wet alleen buiten werking is gesteld, wat drukpersmisdrijven aangaat, maar geenszins wat het tentoonstellen van prenten of andere afbeeldingen betreft; maar dat hij voor zich zou meenen, dat de geheele wet is vervallen. Na nog eenige woordenwisseling over dit onderwerp, is besloten tot de versending naar het bureau voor de inlichtingen.

— In de authentieke stukken der stad Antwerpen komt voor de naam van Franciscus Ignatius Gansacker, zoon van Abraham Gansacker en Catharina van Havre. Hij werd geboren den 3den October 1696 en staat op de lijst der burgerwacht van 1742 vermeld als kapitein. Deze man heeft zich bij de Antwerpenaars een naam gemaakt door de vrij ongewone omstandigheid, dat hij negenmaal is gehuwd geweest. Uit de vroegere registers der kerk Nôtre Dame, thans bij het stedelijk archief berustende, vindt men daaromtrent het volgende opgeteekend:

Den 17den September 1729 huwde hij met Josina Heijmans, die den 14den Maart 1730 kwam te overlijden.

Zijne tweede vrouw, met welke hij den 8sten Mei 1730 in het huwelijk trad, heette Susanne Isabella Cano. Zij kwam den 8sten Mei 1740 te sterven, na hem 3 kinderen te hebben geschonken.

Den 28sten November 1741 trad hij voor de derde maal in den echt en wel met Anna Catharina Govaerts, die den 4den December 1742 overleed.

Na den dood zijner derde vrouw zocht hij zich te Brussel eene echtgenoot en vierde den 23sten Februarij 1744 zijn huwelijk met Jeanne Therese Dutriez, die hij, nadat zij hem een kind had geschonken, door den dood verloor.

Vervolgens werd den 29sten December 1748 zijn vijfde huwelijk in de kerk Nôtre Dame ingezegend. Zijne vrouw, Anna Maria Wouters, mogt hij slechts kort behouden, daar zij den [illegible] Junij 1749 overleed.

De gohle man was over dit sterfgeval zoo bedroefd, dat hij eerst na verloop van een half jaar, 14 Januarij 1750, in de kerk van St. Georges hertrouwde met Isabella Ferdinandine Vallepez. Bij deze had hij een kind, na welke geboorte zij den [illegible] November 1751 kwam te overlijden.

In 1752 huwde hij te Gent met Agnes Elisabeth van Heeme. Dit huwelijk werd den 19den Januarij ingezegend, doch reeds den [illegible] Februarij 1755 werd ook dit door den dood ontbonden.

Den 18den September 1756 nam hij zijne achtste vrouw Catharina Francoise Josephine van der Schueren genaamd; zij was uit Brussel afkomstig en stierf den 2den Augustus 1762, hem nalatende twee kinderen.

Eindelijk trouwde hij den 28sten Augustus 1764 voor de negende maal, namelijk met Anna Maria Beatriz von Mechelen, van Berthout, die hem overleefde. Hij kwam te overlijden in 1774.

ITALIE.

Thans beginnen de bijzonderheden bekend te worden van de huwelijksvoltrekking van prins Napoleon met prinses Clotilde. Het belang van die echtvereeniging is reeds meermalen besproken; het is nog te grooter in de tegenwoordige omstandigheden, nu er zooveel geschreven wordt over Italie's toekomst en de noodzakelijkheid om het schiereiland op het voorbeeld van Sardinie, met vrijer regeringsbeginselen te begiftigen.

Bij de onderteekening van het huwelijkscontract op den 29sten Jan. heeft de graaf de Cavour gefungeerd als notaris van de kroon. Het contract is door hem in de tegenwoordigheid van generaal Niel, den heer de La Tour d'Auvergne, gezant van den Keizer te Turijn, en de grootdignitarissen van het hof opgemaakt.

Des avonds heeft eene deputatie van de nationale garde een monster bloemenruiker aan de prinses aangeboden, en heeft de muzijk van dat corps eene serenade aan den prins en de prinses op het plein van het paleis gebragt. Het volk bief herhaaldelijk den kreet van "leve de Koning! leven de jonggehuwden!" aan.

Den 30sten werd het huwelijk godsdienstig voltrokken. De inzegening geschiedde door den aartsbisschop van Vercil, ondersteund door de bisschoppen van Casale, Pignerol, Savone en Biello. Om half twee vertrokken de jonggehuwden, vergezeld van den Koning en de koninklijke familie, naar Genua, waar zij des avonds aankwamen en met de grootste geestdrift werden ontvangen.

— De prinses krijgt eene bruidschat van 500,000 lires aan geld en 100,000 lires aan juweelen. Frankrijk van zijne zijde, wil aan het jonge paar een apanage van 200,000 fr. jaarlijks, en bovendien eene som van 100,000 fr. voor het toilet der prinses geven.

Onder de geschenken voor prinses Clotilde behoort een zeer fraaije ring, haar door de Keizerin van Frankrijk met het volgende eigenhandig schrijven toegezonden:

"Wanneer in Spanje een jong meisje trouwt, is het gebruikelijk, dat hare beste vriendin haar een' ring aanbiedt. Eene Spaansche van geboorte, wil ik bij u, dat gebruik van mijn land in acht nemen. Ontvang dus dezen ring, en veroorloof dat, in afwachting dat ik u als nicht omhelze, ik mij van nu af aan uwe eerste vriendin noeme."

FRANKRIJK.

Met gespannen verwachting werd, geheel Europa door, de troonrede te gemoet gezien, waarmede Keizer Napoleon gisteren de Wetgevende Vergadering des lands heeft geopend. Uit zijnen mond verwachtte men algemeen te vernemen, welke ontknooping zou worden gegeven aan de tegenwoordige verwikkelingen; zijne rede moest de voorbode zijn van oorlog of vrede.

Gewigtig oogenblik dus, toen Keizer Napoleon III zich gisteren morgen op den troon plaatste en duizenden bij duizenden toestroomden om te luisteren naar hetgeen hij zou verkondigen, en het gehoorde onmiddelijk met den telegraaf naar alle zijden te verspreiden. Zoo druk was het dan ook langs de lijnen, dat eene korte telegrafische depeche uit Parijs, die anders slechts weinige oogenblikken behoeft om naar Groningen te worden overgeseind, thans niet voor elf uur in den avond hier aankwam.

Wij kunnen nog niet de geheele troonrede mededeelen; maar waar het voornamelijk op aankwam, dat gedeelte 't welk de staatkundige kwestie van den dag bespreekt, is bekend en luidt woordelijk aldus:

"Niettegenstaande den bloeijenden toestand van Frankrijk, blijft toch immer eene zekere ongerustheid aanwezig, hetgeen, na zoo vele revolutien, natuurlijk is, al blijft het ook te betreuren. De tegenwoordige ongerustheid is echter zonder grond en verrassend; zij bewijst twijfel in Frankrijks magt en gematigdheid. Mijne politiek was steeds om Europa gerust te stellen, den rang van Frankrijk te bewaren, het verbond met Engeland meer en meer te bevestigen en met de groote mogendheden van het vaste land den graad mijner intimiteiten naar onze inzigten, en hunne houding tegenover Frankrijk, te regelen. Derhalve heb ik ook voor jaren gezegd "het Keizerrijk is de vrede", om te bewijzen, dat Napoleons nakomelingen den vrede willen. Door Engelands Koningin en staatslieden wordt deze gezindheid steeds beantwoord. Dit verbond was, trots alle tegenstreving, vruchtbaar. Het schonk ons rust in het Oosten en opende ons China. Daarentegen moet ik, tot mijn leedwezen, zeggen, dat het Weener kabinet en het mijne over de hoofdkwestien dikwerf oneens waren, en er behoorde een groote verzoenende geest toe, die kwestien op te lossen.

"Zoo eindigden de onderhandelingen betreffende de vorstendommen eerst na vele moeijelijkheden, alvorens hunne wettige wenschen vervuld konden worden. Onder deze omstandigheden kan het als niets buitengewoons worden beschouwd, dat Frankrijk zich aansloot aan Piemont, dat ons getrouw was èn in oorlog èn in vrede. Derhalve moet het huwelijk van mijn beminden neef niet als het gevolg van geheime beweegredenen, maar als een uitvloeisel der gemeenschappelijke belangen beider landen en vorsten familien worden beschouwd.

"Sedert eenigen tijd heeft de onregelmatige toestand van Italie, die, zonder bijstand van vreemde troepen, geen waarborg voor de rust opleverde, de diplomatie met reden bezorgd gemaakt. Dit is evenwel geen voldoende grond om aan eenen oorlog te gelooven. Al mogen ook sommigen, zonder wettige aanleiding, den oorlog innig wenschen en anderen in overdreven angst, het gevaar eener nieuwe coalitie tegen Frankrijk willen bespeuren, ik voor mij, ik blijf onwrikbaar op den weg des regts, der geregtigheid en der nationale eer, en mijne regering zal zich noch medeslepen, noch bevreesd maken laten, omdat zij noch uitdagend, noch bevreesd is. Verre zij daarom van ons, hetzij valsche vrees, hetzij ongegrond wantrouwen, hetzij inwendige angst. De vrede, ik hoop het, zal niet verstoord worden. [illegible] daarom [illegible] Heeren, [illegible] uwe werkzaamheden over. [illegible]

heeft geen oogenblik opgehouden vredelievend en in alle opzigten verzoenend te zijn; ik reken daarom ook steeds op uwe en Frankrijks medewerking."

Verder zeide de Keizer:

"Mijne betrekkingen tot den Keizer van Rusland hebben het karakter der openlijke hartelijkheid aangenomen, uit hoofde wij het over alle geschilpunten wederkeerig eens waren; evenzoo mag ik mij over de goede verstandhouding met Pruissen geluk wenschen, die steeds van weerskanten door welwillendheid bezield wordt."

Het zijn veelbeteekende woorden, die de Keizer uitsprak en die wel de spanning wettigden, waarmede ze werden te gemoet gezien. In volle bewustheid van zijne magt, zegt de Keizer kort en bondig, waarop de zaken staan. Nog altijd is zijne leus: "het keizerrijk is de vrede", en alle wantrouwen omtrent de gematigdheid zijner staatkunde wordt tot zwijgen gebragt.

Toch is het eenigzins vreemd, van hem te hooren, dat de tegenwoordige onrust hem heeft verrast. Of heeft de Keizer niet zelf voedsel gegeven aan die onrust door de vrij ondubbelzinnige woorden, die hij op den Nieuwjaarsdag tot den Oostenrijkschen gezant sprak? Heeft hij niet zelf die vrees voor oorlog vermeerderd door de krijgstoerustingen die overal in Frankrijk op groote schaal werden voortgezet en ook nu nog niet hebben opgehouden?

Doch hoe dit zij, het vertrouwen op het behoud van den vrede is, nu ontegenzeggelijk vermeerderd. Dit is zeker, dat de fondsen weder gestegen zijn; een bewijs, dat de geldmannen weder meer moed hebben gekregen.

— Het jeugdige echtpaar prins Napoleon en prinses Clotilde heeft den 2den dezer te Marseille voet op Franschen bodem gezet en is onmiddelijk, door den maarschalk de Castellane vergezeld, naar Lyon verder gereisd. Bij het vertrek der vorstelijke personen, even als bij hunne aankomst te Marseille, was de geheele bevolking op de been, om het keizerlijk echtpaar te begroeten. De stad leverde een indrukwekkend gezigt op. De prinses toonde zich door deze ontvangst sterk getroffen en heeft met de grootste bevalligheid de wijze waarop hare nieuwe landgenooten haar verwelkomden beantwoord.

In den middag van den 3den zijn prins Napoleon en prinses Clotilde aan het station van den spoorweg te Parijs afgestapt en met luid gejuich door de verzamelde menigte begroet. Kort na hunne aankomst zijn zij met hun gevolg en de personen, die zich aan het station bevonden om hen te verwelkomen, in een veertigtal rijtuigen naar het keizerlijk paleis vertrokken. Het eskorte bestond uit grenadiers van de garde. Aan het paleis des Keizers gekomen, werd het jeugdige echtpaar door den Keizer en Keizerin ontvangen. De ontvangst was plegtig en hartelijk.

De gemeenteraad heeft besloten, om ter eere van het jeugdige paar een prachtig bal te geven op het stadshuis.

— De Moniteur bevat het berigt uit Jeddah van den 13den Januarij, dat de twee voornaamste beschuldigden van den moord der Christenen aldaar, het hoofd der politie en het hoofd der Adramanten, den dag te voren de doodstraf, door middel van onthoofding, hebben ondergaan. De kadi en de andere beschuldigden zullen naar Konstantinopel worden gezonden, waar over hun lot beschikt zal worden.

ENGELAND.

Te Edinburg is onlangs de volgende misleiding aan het licht gekomen. Omstreeks een jaar geleden, was een jong mensch begeerig eene officiers plaats te erlangen in een regement dragonders; doch de noodige bekwaamheden missende, die tegenwoordig door den hertog v. Cambridge, opperbelhebber van het leger, gevorderd worden, voorzag hij zich van een plaatsvervanger, die in zijnen naam het examen zou ondergaan. Deze begaf zich te dien einde naar de examinatoren te Londen, en verkreeg een certificaat van de eerste klasse, op naam van zijn committent die een paar maanden later zijne benoeming ontving als vaandrig. De plaatsvervanger had intusschen belangrijke sommen voor zijn dienstbetoon genoten en hield niet op, nieuwe offers te eischen, waaraan eindelijk de vaandrig niet meer kon voldoen. De ander, daarover verstoord, deelde de toedragt der zaak aan den opperbevelhebber mede, die den jongen officier voor zich deed komen, en van hem getuigenis der waarheid begeerde. Deze zag zich genoodzaakt het feit te erkennen, en werd dien ten gevolge door H.M. uit de militaire dienst ontslagen, terwijl de tot aankoop van zijne plaats betaalde som aan de kroon verviel.

— Op eene in Schotland gehouden verkooping van wijnen, die toebehoord hebben aan den heer Clerk, werd f 210 betaald voor een dozijn fleschen Johannisberger 1834 en 42 gemerkt; voor een dozijn fleschen portwijn 1821 f 126 en voor een dozijn Oost-Indische sherry f 151.20; voor 12 fleschen Lafitte 1815 ruim f 100, dito 1825 f 78. Dit zijn de hoogste prijzen, naar men meldt, welke immer in Schotland voor wijn betaald werden.

— Door den Keizer van Morokko zijn aan Koningin Victoria eenige wilde dieren ten geschenke gezonden, bestaande in een leeuw, een luipaard, struisvogels, eene gazelle en acht paarden. Gedurende den overtogt ontsnapte de leeuw uit zijn hok, waardoor een ieder zich oogenblikkelijk van het dek verwijderde. Daar dit echter van geen langen duur kon wezen, was men bedacht op middelen, om hem op voorzigtige wijze en zonder hem te beschadigen weder te vangen. Uit een der luiken slaagde men er in hem een strop om den hals te werpen, haalde hem kleine stevig tegen een ring aan, bond hem de pooten en bragt hem vervolgens weder in zijn hok.

Van den Rhijn. De Morning Advertiser verzekert bepaaldelijk, dat Frankrijk, [illegible] met een aanzienlijk Engelsch eigenaar [illegible] van schepen contrakten te sluiten voor het leveren van [illegible] transportschepen.

De bezorgdheid voor het ontstaan van den oorlog schijnt over het algemeen [illegible]

Van den Rijn. Bij koninklijke proclamatie zijn de Britsche schepen, die naar Japan vertrekken, gewaarschuwd, om de wetten, die voor de vaststelling van het nieuwe handelstrak [illegible] niet te overtreden, zullende bij zoodanige overtreding Engelsche oorlogschepen de Japansche regering [illegible] beschermen.

DUITSCHLAND.

Uit Berlijn wordt o. a. gemeld, dat de geboorte van een zoon aan den troonopvolger [illegible] [illegible] geheel [illegible] tijdens de [illegible] hare gewone [illegible]

den: en de feestredenaar deed zijn voordeel met de geboorte van den prins, om onder anderen den tijd gelukkig te roemen, waarin niet slechts op het "slagveld" moedige mannen te vinden waren, maar,— "waarin men ook den roem durfde vermelden van zulke mannen, die een absoluten Koning fier in het aangezigt durfden zien." De jonge prins is, zegt men, een gezonde en stevige knaap. Hij heeft eene krachtige Duitsche vrouw, uit de omstreken van Minden, tot voedster, en eene Engelsche bonne. Als kuriositeit zij hier nog bijgevoegd, dat, blijkens een Keulsch blad, de directeur van het aldaar gevestigde [illegible] gymnasium, dr. August, voor den jongen prins de Horoskoop heeft getrokken. Volgens dien geleerde stond het sterrebeeld "Frederici honores of Frederiks lof," dat bij de intrede van het vorstelijke echtpaar te Berlijn, op den 8 Febr. 1858, onzigtbaar in het toppunt der stad stond, ook weder aldaar in het geboorte-uur van den jongen prins op den 27 Jan. l.l.— Bij de Pruissische Tweede Kamer zijn twee petitien aanhangig, die opmerking verdienen. De eene is gerigt tegen de moeijelijkheden, die van wege het Luthersche kerkbestuur in den weg worden gelegd ter zake tweede huwelijks van zulke gescheidenen, die bij de regtspraak als de schuldige partij zijn erkend. De commissie adviseert, omtrent deze petitie over te gaan tot de orde van den dag, doch de regering uit te noodigen, de zaak zoo spoedig mogelijk te regelen bij de wet. De andere petitie is van 89 ingezetenen van Berlijn, verzoekende opheffing van het verbod tegen de "met geringe tusschenpoozing sedert onheugelijke tijden te Berlijn bestaan hebbende publieke huizen van ontucht." Adressanten beweren, dat sedert de jongste opheffing dier huizen, met 1 Jan. 1857, de geheime prostitutie is vertiendubbeld, en dat,—'t klinkt afschuwelijk,—in Berlijn bijna geen huis is, waarin niet althans een der bewoners aan eene geheime ziekte lijdt. De regering en de commissie beide noemen deze voorstelling overdreven, en laatstgenoemde adviseert, ook betrekkelijk deze petitie over te gaan tot de orde van den dag, te meer daar van de zijde der regering was verklaard, dat zij zou vasthouden aan het beginsel, dat de staat geen publieke bordeelen mogt dulden.—De bekende Sefeloge, die gelijk men weet in der tijd een aanslag tegen den Koning van Pruissen heeft beproefd, is den 27sten dezer in het krankzinnigengesticht, dat hem tot verblijf was aangewezen, overleden.—In de strafgevangenis te Magdenburg, bevinden zich nog 51 personen, die wegens den opstand te Erfurt, in 1848, zijn veroordeeld, eenigen tot 10, 15, 16 of 20 jaren.

Bij de standen van Holstein zijn weder circa 100 adressen ingekomen tot verbetering van het lot der schoolonderwijzers;—alsmede een adres van [illegible] ten in Holstein, mede verbetering verzoekende van hun toestand.

— Terwijl de Pr. regering nog met geen woord heeft gesproken over de staatkunde, die zij bij een mogelijken oorlog tusschen Frankrijk en Oostenrijk denkt te volgen, begint thans in eenige kleinere Staten van Duitschland zich de wensch te openbaren, dat Duitschland zich naauwer aan een sluite, ten einde zich met vereenigde krachten tegen den gemeenschappelijken vijand te verzetten.

Twee demonstratien zijn reeds in dien geest gedaan, te opmerkelijker, omdat zij ook bij de bondsvergadering weerklank hebben gevonden.

In Beijeren heeft de kamer van afgevaardigden de regering gevraagd of met het oog op de talrijke aankoopen van paarden, en vooral in Beijeren, door de Fransche en Sardinische regering, het ministerie reeds een maatregel genomen had om den uitvoer van paarden te verbieden. Men wees daarbij op het gevaar, dat Duitschland door een aanstaanden oorlog bedreigde en deed uitkomen, hoe weinig het vereenigde Duitschland tot dusverre nog gedaan had om dit gevaar te keeren.

Van gelijke gezindheid gaf de Nassausche Standenvergadering den 8sten dezer blijk. Daar werd het voorstel van den afgevaardigde Rau aangenomen om aan de regering het verzoek te rigten, dat zij haren gevolmagtigde ter Duitsche bondsvergadering mogt gelasten om aan te dringen op de uitvaardiging, van wege den Bond, van een verbod van uitvoer van paarden en krijgsbehoeften.

"Door het in den laatsten tijd ontstane oorlogsgevaar, hetwelk van dag tot dag een dreigender aanzien verkrijgt, zeide de voorsteller, wordt Duitschland meer dan ooit tot werkzaamheid tegen [illegible] vijand vermaand, die het bondsgebied bedreigt of ook maar een gedeelte daarvan in zijne integriteit aanrandt. De Duitsche natie heeft helaas te dikwerf moeten ondervinden, dat bij een aanval op eenige der Duitsche volksstammen, ten nadeele der afzonderlijke Staten zoowel als van het geheele vaderland,— niet alle Duitschers zich tegen den gemeenschappelijken vijand vereenigen. Wanneer de drukpers tegenwoordig de uitdrukking van de stemming des volks is, gelijk men in dit geval met vreugde erkennen moet, dan is het Duitsche volk in dit opzigt aanmerkelijk vooruitgegaan; daar, hoe de gevoelens op andere punten ook mogen verschillen, die een lid van den Duitschen Bond bedreigt, als vijand der geheele natie beschouwd wordt. Dit bewustzijn is te geruststellender, wanneer men het oog vestigt op de onloochenbare getuigenis der geschiedenis, dat elke vijand, hoe magtig hij ook scheen, overwonnen werd, zoodra Duitschland met vereenigde krachten tegen hem opstond."

En merkelijk is dan ook reeds bij de Bondsvergadering te Frankfort, volgens telegrafisch berigt in ons vorig nommer, het voorstel gedaan, dat de vergadering den uitvoer van paarden uit alle tot den Duitschen Bond behoorende Staten verbiede. [illegible] Wij weten nog niet, of dit hoogst belangrijk voorstel is of zal worden aangenomen, maar uit den [illegible] waarmede het terstond werd [illegible] kunnen opmaken, dat eene tegen Frankrijk [illegible] vijandige demonstratie niet onder de [illegible] behoort.

Ook doen zich in Duitschland nog andere verschijnselen op, die bewijzen dat men [illegible] vertrouwen op het behoud van den vrede [illegible] In Hannover b.v. zijn alle soldaten, die met verlof afwezig waren, weder opgeroepen. [illegible] is zelfs de handwerksman [illegible] lige jaren valt, [illegible] vergeten.

— Er is een belangrijk bedrog [illegible] ontdekking in de suiker-fabriek [illegible] in Westphalen. De bezitter [illegible] lang [illegible] de [illegible] Staat [illegible] den [illegible] moest [illegible] ook over bijna [illegible] millioen thaler. [illegible] de fabriek is echter nog op vrije voeten.

— Uit Hannover wordt [illegible] Kamer het wetsontwerp betreffende [illegible] doodvonnissen [illegible] met eene groote meerderheid [illegible] aangenomen. Uit [illegible] [illegible]

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

[illegible], Redacteur.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

WOENSDAG, 16 MAART 1859.

Kandidaat voor het ambt van Hulpregter van het Opper Geregtshof,

BYRON PAINE,

VAN MILWAUKEE.

Kandidaat voor het ambt van Regter van het 4de Circuit Court District,

DAVID TAYLOR,

VAN SHEBOYGAN.

LEES DIT!

Het doet ons een innig genoegen het volgende artikel in een Amerikaansch Nieuwspapier, het Madison *Journal*, te vinden, en wij namen terstond de pen in de hand, om het voor de *Nieuwsbode* te vertalen, niet twijfelende of al onze lezers, die nog trotsch zijn op het land hunner geboorte, en belang stellen in hen, die het land tot eer verstrekken, zullen het met een even groot genoegen lezen.

GERBERT VAN STEENWIJK, een dier [illegible] onen in het Huis, die het beste voorkomen h[illegible]en, is een Hollander van geboorte—de eerste [illegible]guliere, echte *Dutchman*, denk ik, die nog in [illegible]ze Legislatuur eene plaats heeft gehad. [illegible] heerschende denkbeeld van eenen Hollander (*Dutchman*) in dit land is meer afkomstig van Washington Irving's schetsen, dan van wezenlijke aanschouwing en opmerking. Wij zijn geneigd om met dit woord het denkbeeld te verbinden van eene logge, slappe, plompe, dikbuikige, slaperige soort van een mensch, met eene wijde ligtbruine fluweelen broek aan, gehuld in tabaksrook en bedwelmd van bier. Doch dit denkbeeld is onjuist. Niet alzoo is het volk, dat eene woonplaats aan de zee ontwoekerde— dat Engeland zoo wel als de Vereenigde Staten voorging in het instellen van vrije beginselen in het bestuur — dat door weergalooze nijverheid en veerkracht een rijksgebied stichtte op de moerassen, die eenmaal door de moerassen des Duitschen oceaans bespoeld werden — welks bezittingen den aardbol omgordden, welks handel elke zee met zeilen bedekte, en welks vloten Engeland trotseerden. Tromp, de admiraal, die eenen bezem aan den top van den mast droeg, was een Hollander; en het was niet Andrew Jackson, gelijk men somtijds verkeerdelijk zegt, maar de moedige Hollander Willem van Oranje, die sprak "van liever "in de laatste gracht te sterven", dan zich aan den vijand te onderwerpen. Doch ik zie dat ik van mijnen Hollandschen vriend in het bijzonder afdwaal tot eene verdediging der Hollanders in het algemeen.

Mr. van Steenwijk is lang — bijna zoo niet geheel zes voet — heeft donker haar en donkere bakkebaarden — een scherp doordringend blaauw oog — een goed, lijvig, gezond voorkomen — een goed ontwikkeld voorhoofd— en eenen mond die vastberadenheid aantoont. Hij spreekt de engelsche taal zuiver en vloeijend, met slechts een ligt hollandsch accent. Hij spreekt ook Fransch en Duitsch even vloeijend als zijne moedertaal, en heeft eene goede classieke opvoeding genoten. — (O Yankee, Yankee! Wat kent gij zelf de Hollanders nog weinig!—*R. N.*)

Hij is tien jaren een inwoner dezes staats geweest, en was Whig voor hij een Republikein werd.

Onder Gouverneur Farewell was hij commissaris van landverhuizing (Commissioner of emigration) voor dezen Staat en vervulde de ambtspligten op eene allerlofwaardigste wijze. Mogt hij er in gebleven zijn, dan zou die zaak verwezenlijkt hebben wat men er tijdens derzelver oprigting van verwachtte.

De heer van Steenwijk heeft een fatsoenlijk voorkomen, bezit de achting en het vertrouwen zijner medeleden van beide partijen. Eerlijk, rondborstig en onversaagd, trachtten de Kilbournaren hem bij de stemming de nederlaag te geven, doch gelukkig slaagden zij niet. Zijn district zal waarschijnlijk nooit eenen meer populairen en meer vertrouwenswaardigen vertegenwoordiger vinden. Ik geloof niet dat effecten of eenig geldelijk lokaas hem zouden kunnen bewegen, om zijne stem te geven aan iets, wat hij striktelijk regt acht.*) Hij is 48 jaar oud, maar ziet er uit al of hij niet ouder dan 36 was.

*) De heer VAN STEENWIJK is de man, waarop de oogen van alle Nederlanders, die de boeijen van vooroordeel en bijgeloof hebben afgeworpen, gevestigd zijn, als de man, die de eer der Hollandsche Natie handhaaft; de heer VAN STEENWIJK heeft als lid der Assembly verscheidene beproevingen lofwaardig doorgestaan—wij hopen dat hij vast in zijne schoenen zal staan, want—mogt het anders zijn, dan zou de *Nieuwsbode* den eersten steen opvatten, en wel met verbittering.

AANZOEK.

Aan den Ed. Achb. David Taylor:—

De ondergeteekende burgers van het vierde regterlijke circuit, zonder onderscheid van partij, met regt uwe bijzondere geschiktheid voor den post op prijs stellende, verzoeken met de meeste hoogachting hun toe te staan, dat zij, bij de aanstaande regterlijke stemming, uwen naam den kiezers van dit circuit voorstellen, als candidaat voor het ambt van circuit Regter, welk ambt gij thans bekleedt; en het is ons een groot genoegen u de verzekering onzer hartelijke ondersteuning te geven.

12 Febr. 1859.

J. M. GILLET.

Hier volgen 500 naamteekeningen.

Sheboygan, 4 Maart 1859.

MIJNE HEEREN!—Uwe mededeeling van den 12 dezer, waarin ik verzocht werd een candidaat voor het ambt van Regter der circuit te worden, is mij geworden.

Uw vertrouwen in mijne geschiktheid voor het ambt, en in mijne bekwaamheid om deszelfs zeer verantwoordelijke pligten te vervullen, in uwen brief uitgedrukt, heeft gedeeltelijk mijn eigen zelfwantrouwen weggenomen, en ik zal met vreugde uwe wenschen vervullen, alschoon ik zal aarzelen eene bloote partij benoeming aan te nemen.

Zij, die onze constitutie vervaardigden, schilat zij [illegible] de grondbeginsels voor zelfs gouvernement [illegible], dat het volk zijne eigene regters aan [illegible] als zijne andere beambten, verkoos, vertrouwen aan de goede neiging en het gezond verstand der stemmen de heilzame uitoefening van die magt toevertrouwen, zorg, dat in de uitoefening [illegible] waarvan de regten en vrijheden des volks zoo [illegible] afhangen, de kiezers zoo veel doenlijk [illegible] alle partijschappelijke of politieke omgevingen [illegible] verwijderd worden. Zij droegen ook zorg van [illegible] regterlijken ambtenaar alle verbinding te weren, [illegible] de magt zijner positie, tot politieke of partijschappelijke doeleinden, te verlagen, door hem onbevoegd te maken, om gedurende zijnen ambtstermijn, tot een ander ambt verkozen te worden of hetzelve te bekleeden. De [illegible] magt om de [illegible] te [illegible] in de handen des stemmers gelegd hebbende, [illegible] vervallen, door

candidaten te kiezen met in aanmerking neming van hunne regtschapenheid, bekwaamheid en geschiktheid, zonder eenig partijdoel of voordeel.

Mijn eigen gevoelen is altijd geweest, en is nog, voor het nakomen der Constitutie, zoo in hare letter als in haren geest. Door bestendig op die wijze te handelen zullen wij de reinheid, waardigheid en onafhankelijkheid der regterlijke magt handhaven.

Deze inzigten hebbende wegens de regterlijke stemmingen—verwacht ik als candidaat voor Regter dezer circuit de ondersteuning van hen, die mij beter bevoegd achten voor de vervulling der pligten des ambts, dan eenigen anderen persoon, die candidaat voor dezelfde positie mag zijn.

Ik heb er slechts dit nog bij te voegen, dat, mogten uwe stemmen mij tot regter van dit circuit kiezen, het mijn bestendig streven zal zijn, regt te doen zonder aanzien des persoons, en getrouw en onpartijdig de pligten van het ambt te vervullen. Ik ben, mijne Heeren,

Uw geh. dienaar

DAVID TAYLOR.

Aan J. M. GILLET, en anderen.

NOG ALTIJD DEMOCRATEN

Je prends le beau ou je le trouve. — Onder het bovenstaande hoofd vonden wij in de Milwaukee *Atlas* van den 25 Feb. een artikel, hetwelk wij niet kunnen nalaten, onzen lezers mede te deelen, omdat het ook zoo juist op de Nederlanders in de Ver. Staten toepasselijk is.

Het taaije vasthouden van zoo vele duitsche medeburgers aan de democratische partij begint allengskens zeer belagchelijk te worden. In vroegere jaren konden zij misschien goede gronden voor hunne politieke partij kiezing aanvoeren, of ten minste loffelijke gronden. In Wisconsin verklaarde zich de Democratie nog voor tien jaren tegen de uitbreiding der slavernij, gelijk zij ook meer of min tot de landhervorming geneigd was. In vroegere tijden beantwoordde ook de naam Democratie beter aan de strekkingen der gemelde partij, en schoon ook de kiemen des verderfs voor het scherpere oog reeds zigtbaar waren, geloofde toch de massa nog altijd eenige punten en zijden aan de Democratie te vinden, welke eene trouwe verknochtheid aan de laatste regtvaardigden. Wij willen met geenen Duitscher twisten, die in het vorige tienjarig tijdperk, of in het begin van het tegenwoordige zich aan de democratische partij heeft aangesloten, maar wij moeten verbaasd staan, als wij thans nog Duitschers aan de gezonken en verscheurde Democratie zien vasthouden, en werpen met regt de vraag op: bevat de tegenwoordige Democratie nog iets, wat eenen verstandigen en regt denkenden mensch zou kunnen bewegen, tot deze partij te behooren? Heeft zij niet alles verloren, waardoor zij vroeger zulk eene magtige aantrekkingskracht uitoefende? Heeft zij niet al haren glans en zelfs de kleinste flikkering van licht verloren? Van hare vroegere pracht is niets over gebleven dan de herinnering aan dezelve; maar desniettegenstaande kunnen het nog Duitschers over zich verkrijgen, de Democratie te volgen; de uitwendige glans is weg, de inwendige waarde is verdwenen; maar desniettemin moet men nog Duitschers de flarden eener gevallene magt zien aanbidden. Wat hebt gij Duitschers dan aan uwe Democratie? waar en wanneer staat zij dan voor de vrijheid en de stoffelijke welvaart des volks in? Verklaart zij zich nog gelijk vroeger tegen de slavernij? werkt zij nog gelijk vroeger voor eene homestead law? Acht zij nog den wil des volks? Niets van dat alles. Op eene schandelijke wijze de slavernij verdedigen en dezelve uitbreiden, den negerhandel toestaan, de vrije arbeiders van het Noorden smaden, de publieke landerijen aan de speculanten overleveren of anderzins verkwisten, inplaats van die aan de werkelijke volkplanters te geven, het volk bedriegen, beliegen, bezwendelen, de menigten dom maken, en de heerschappij over dezelven aan eenige schelmen overgeven, dat is de strekking en bij uitsluiting het doel der Democratie onzer dagen. Als gij alle slechte regeringen en alle slechte politieke partijen, die er mogen geweest zijn, wilt bij een plantsen, vergeet dan niet den eersten regel voor de democratische partij in Noord-Amerika open te houden, en schrijft daarbij, dat deze zamengedrongen nietswaardigheid nog in het jaar 1859 door Duitschers, door leden eener natie, die zich gaarne beroemt op haar wetenschappelijk en humaniteits streven, geprezen en tot de sterren verheven wordt. De duitsche Democraten brengen het werkelijk zoo ver, dat zij den naam van blinde afgodendienaars verdienen. Zij bidden eenen afgod, een droombeeld aan: zij meenen misschien het goede aan te hangen, maar zij zijn belogen en bedrogen en zien niet, dat het voorwerp hunner vereering, hetwelk zij werkelijk meenen, reeds lang in scherven en puin ligt. Nog altijd droomen Duitschers van luisterrijke Democratie, maar, gij zonen van Germanie, waar is uw geheugen? Weet gij niet, dat uwe oude liefde lang gestorven en begraven is? In de plaats uwer geprezene helden zijn eerlooze negerfokkers getreden, in de plaats uwer staatsmannen ellendige windbuilen, beunhazen, schoftige politici, in de plaats van uwe groote redenaars schreeuwers en mondvechters, en waar vroeger waarheid gold, heerscht thans leugen, en van de democratische eerlijkheid mag men niet meer spreken, zonder uitgelagchen te worden. Al de vroegere Democratie met eenen trotschen ridder in pronkgewaad kan vergeleken worden, dan gelijkt de tegenwoordige op baas "Priem", uit het bankroet van den schoenlapper, zoiler intusschen met hem in het uitzigt op betere omstandigheden te kunnen deelen.

WELK EEN PRESIDENT! — Wij twijfelen niet, of dit zal eene verrassing zijn voor het gansche Noordwesten, dus zegt de *Detroit Free Press*, een democratisch blad, na berigt te hebben, dat de bill voor het voltooijen der verbeteringen der St. Clair Flats beide huizen van het Congres was gepasseerd, en nu slechts de onderteekening des Presidents noodig had, om eene wet te worden. — Welnu, op die verrassing is eene teleurstelling gevolgd—James Buchanan heeft geweigerd die bill te onderteekenen, of, anders gezegd, er de pen door gehaald.

Misschien zullen velen onzer lezers niet goed weten welk belang het Noordwesten bij die St. Clair Flats hebben: wij willen hun tot hun onderrigt slechts dit vragen, of zij niet gelooven, dat wij allen, die aan de meren wonen, belang hebben bij den bloei des meerhandels, en of zij niet gelooven, dat deze handel de algemeene welvaart van het Noordwesten bevordert? Dit kan een kind begrijpen, even zoo als aan de andere zijde ligt te begrijpen is, dat al wat dien handel stremt de algemeene welvaart benadeelt. Nu bevinden zich tusschen het meer Erie en het meer Huron, welk laatste weder door de straat van Saginaw aan het meer Michigan verbonden is, ondiepten, de St. Clair Flats genaamd, die de vaart zeer belemmeren. Tot het wegnemen van deze ondiepten is reeds veel moeite gedaan, en de genoemde beide huizen van het Congres gepasseerde bill, stelde $ 54,000 beschikbaar uit de algemeene schatkist, voor het afmaken van dat werk, het voltooijen der reeds in aanbouw zijnde lichttorens, enz. Welnu, de President heeft gezegd dat het niet lijden kan, en er zijn magtig erfe over uitgesproken. *Vijf millioen* te verkwisten voor eene expeditie naar Paraguay, die noch tot de welvaart, noch tot de eer der natie iets bijdraagt, O, dat kan wel lijden; maar iets, dat tot het welzijn van millioenen bijdraagt—daarvoor geen cent. Hij is geheel een slaaf der negerfokkers geworden—daar ligt de knoop. Maar 1860 is zoo ver niet meer af. Dan zal de Nationale Democratische Partij [illegible], dat

er een NoordWesten is— velen verblinden beginnen langzamerhand de oogen open te gaan, en van alle zijden hooren wij geluid van doodklokjes tot ons overgalmen.

JOHN OVER DEMOCRATIE. — Het is toch niet onaardig, Democraten zelve hunne partij te hooren be-en veroordeelen. Zoo zegt John Mitchell in zijn blad, *the Southern Citizen of de Zuidelijke Burger*, het volgende:

"De nationale democratische partij is verdwenen gelijk de morgenmist, en voorbij gegaan gelijk eene vertelling, die verteld is. Verleden Woensdag, in den Senaat, was den onze Nationale Democraten het voor het eerst in deze zitting elkander in het gezigt te zien, en scheidden met eenen kreet van schrik en ontsteltenis. Zij wangden het, schoon met tegenzin en met scheve gezigten, het gevoelen te beproeven en te toetsen van dat, wat eens eene partij was, op de eene groote vraag, die onze gansche politiek bestuurt en verwart, — de slavernij.

Zoodanig is de eensgezindheid der democratische partij! Over elke vraag, op eene na, zijn zij twee goed afgeteekende en zeer vijandige partijen. Die eene vraag is publieke buit. Dit is eene groote hoofdzaak, die de eensgezindheid der partij lang genoeg gehandhaafd heeft; doch dezelve barst eindelijk. De democratische partij gaat van dezen dag af regtstreeks op hare ontbinding aan, en de *Unie* gaat haar achter na.

Dit is John Mitchel's gevoelen en hij zegt toch een Democraat van het reinste water te zijn.

Waar wordt hun kostbare tijd al niet aan besteed?

Dat de tijd onzer volksvertegenwoordigers kostbaar is, zal wel niemand in twijfel trekken, want elke dag, dien zij in Madison zijn, is item zooveel op 's lands rekening. En dat wij dus met alle regt verwachten mogen, dat zij dien kostbaren tijd aan iets degelijks zullen besteden, is eene andere zaak, die mede zoo helder is als de dag. Dat zij dit doen, daarvan zullen wij hieronder een voorbeeld leveren.

In de zitting der Assembly van den 4den dezer werd het door den bekenden, niet onberuchten Fred. Horn, Democraat, voorgestelde wetsontwerp behandeld, dat *huwelijken tusschen blanken en zwarten verbiedt.* Ja, lieve lezers, het is letterlijk waar, en er is heel wat bakelens over geweest ook. Geen wonder dat de heer Vincent, Rep., zeide dat hij in het begin gedacht had, dat het met die bill slechts scherts was, maar zich bitter zag te leur gesteld.

En welk mensch, die eenig gezond verstand bezit, moet er niet aan twijfelen, dat het den heer Fred. Horn met zijn voorstel ernst was. Fred. Horn is een slimme vos, en wij zijn zeer geneigd, het er voor te houden, dat hij eens wil de beproeven of de Republikeinen vast in hunne schoenen stonden, en, tot ons leedwezen moeten wij het zeggen, als dat het geval was, dan hebben velen zich in dien valstrik laten vangen.

Doch nemen wij aan, dat het Fred. Horn wezenlijk ernst was, dan kunnen wij niet anders dan de handen in elkander slaan van verbazing over de belagchelijkheid van iemand, die er zoo zijn werk van maakt, anderen belagchelijk te maken, en dus wel dubbel waakzaam moest zijn, van zelf niet te hinken als hij een ander voor kreupel uitmaakt.

Welk regt in de wereld toch kunnen de vertegenwoordigers van een volk hebben, om een volk te verbieden, te huwen met wie of wien het wil? Wij hebben den bijbel er over nagezien, en hebben wel gevonden, "die bij een dier ligt zal gedood worden," maar wij hebben geen enkel plaatsje kunnen vinden, dat, wat het huwelijk betreft, eenige bepaling maakt, omtrent de kleur der personen, die veiligen te huwen. Doch waarschijnlijk besch uwen Fred Horn en de personen, die voor die bill stemden, de kleurlingen slechts als *dieren*. Wij zeggen *"kleurlingen;* want die merkwaardige bill luidt: *"huwelijken tusschen blanken en personen van Afrikaansche afkomst, gewoonlijk kleurlingen genaamd."*

Van dit punt uitgaande, dat kleurlingen slechts dieren zijn, is het dan ook geen wonder, dat Murphy, die van Virginie, eenen slavenstaat, afkomstig is, zijn leedwezen betuigde, dat die bill uit den boezem der Democraten en niet der Republikeinen was gekomen, en tot pret van al de Democraten toonde, wel een dubbelzinnig welk een *unreliable* Republikein hij was.

Gaat naar het beschaafde Europa gaat naar Oost en West Indien, begeeft u met eene negerin, met eene Hottentottin, met wat gij wilt tot den burgerlijken regter, en gij zult haar tot uwe vrouw maken, als gij wilt: maar nergens wordt de vrijheid meer met voeten getrapt, dan in het land, dat op zijne vrijheid pocht en zich bij uitnemendheid "het land der vrijen" noemt.

Waarlijk, de Legislatuur van Wisconsin zal nog zoo ver gaan, van te verbieden, dat eene bruine met eene blonde, dat een zwartoog met eene blaauwoogige huwt.

Is echter het voorstel van Fred. Horn een valstrik voor de Republikeinen geweest, dan heeft hij ons veel dienst bewezen, daar het ons tot eenen toetssteen heeft verstrekt, om het ware van het valsche goud te leeren kennen.

Het wetsontwerp werd in het Huis aangenomen met 68 stemmen tegen 22. De Republikeinen, die daar voor stemden, willen eenigen rang bekleeden in de gelederen hunner partij; wel zij zijn niet meer dan gemeen soldaat, zij deugen nog niet eens voor vice korporaal, veel minder voor officier, en wij hopen, dat men hen in een gunstig aandenken zal houden, en hen plaatsen, waar zij behooren te staan.

Tot ons innig genoegen kunnen wij mededeelen, dat onder het van schuim gezuiverde goud, dat onder de 22 leden der Assembly, die tegen dat zotte, onvrijzinnige, ongrondwettige wetsontwerp stemden, zich onze geachte landgenoot bevond, de heer G. VAN STEENWIJK.

EENE WIJN [illegible] TOEKOMST. — Het ontbreekt wel niet aan salons of herbergen, in onze stad Sheboygan, waar personen, die er voor hunne zaken komen, zich ververschen en eenen langen of korten tijd rust genieten kunnen; maar het is iederen niet hetzelfde, in welke herberg hij komt. Een ordelijk gezelschap, in hetwelk men niet behoeft te vreezen met tabaksap bespoeid, of met beschonkene [illegible] g[illegible] te worden, en daarbij eene goede en minzame behandeling, is toch wel algemeen wat men in eene herberg zoekt. In de laatste salonhouders dagen van Mr. J. Weiskopf, die toen gansch andere zaken in het hoofd had, liet dit wel wat te wenschen over; doch thans kunnen wij zijnen opvolger in allen deele, onzen landgenooten in de nabijheid onzer stad aanbevelen. Netheid, zindelijkheid, goede bediening en vriendelijkheid [illegible] men ook niet meer dan drie centen, zal men daar vinden.

DE KRACHT DER GOLVEN. — De New Bedford *Standard* zegt:

Eene kist tin van de schroefstoomboot *Potomska*, kwam op het eiland Nantucket aan wal, eenen afstand van tien of twaalf mijlen van, het wrak af, alsmede een stoommeter, wegende acht of negen pond. — Kunnen de wijzen verklaren hoe deze artikels, die zwaarder zijn dan water, door de baai kwamen? Een pak spiegels, waartoe drie man noodig waren, om op het strand te rollen, spoelde ook aan, en niet een derzelven was gebroken.

EEN ONGEOORLOOFDE MIN. — Robert Barnett, een oude heer van 70 jaren, wonende in Lincoln Co., N. Y., kwam voor eenige dagen te Cincinnati aan, met eene [illegible] hij in [illegible]

schengelaante", groot 18 stuks,—9 mannetjes en 9 wijfjes, bestaande uit vader en moeder, en hunne kinderen en kindskinderen, en eene mulattin met vier jongens, tusschen de zeven en dertien jaar. Men bood er hem te Covington $20,000 voor, doch hij weigerde het, en stelde te Cincinnati al de slaven in vrijheid.

EEN BUITENKANSJE. — De Buffalo *Republic* deelt mede, dat een Rus, genaamd Albert Da[illegible]vid, die, op den 3 Februarij als landlooper naar het verbeterhuis dier county werd gezonden, door den dood zijns vaders, erfgenaam is geworden van een ontzaggelijk vermogen in Rusland, geschat op over de twee millioen dollars. De bankier des overledenen is onlangs in Buffalo geweest, maatregelen nemende om de loslating van David te bewerken. die, zegt hij, eenige jaren geleden in dit land kwam met zestig duizend dollars in zijn bezit, waarvan hij de helft verloor door den panischen schrik, en de andere helft verkwistte.

HAAST OM AAN BOORD TE KOMEN — Dezer dagen, op zekeren morgen, had er aan het Lincoln Square Station, op den Worchester en Nashua spoorweg, een lachverwekkend voorval plaats. Een reiziger, die naar Burlington, in Vermont, ging, alwaar hij zaken van gewigt had te doen, had des nachts, met zijne vrouw, in het Nashua hotel, regt tegenover het station, geslapen, ten einde zeker te zijn van den ochtendtrein te krijgen, die in den vroegen morgen afrijdt. Doch ongelukkig was onze reiziger des morgens zeer slaperig. Zijne vrouw was opgestaan, had hem wakker gemaakt, zich aangekleed en was vervolgens naar beneden gegaan om te ontbijten, niet beter denkende of haar gemaal en heer zou zonder verwijl volgen. Maar onze goede man kon de verleiding niet weerstaan, om zich nog eenmaal op de andere zijde te keeren en de oogen toe te doen—en weldra had hij vrouw, spoortrein en de heele wereld vergeten.

Terwijl nu de vrouw in haast at, en inwendig over de langzaamheid haars mans knorde, hoorde zij de bel luijen. Als razend den trap opvliegende, kan men zich haren schrik verbeelden, toen haar, de slaapkamerdeur openende, een gesnork als het gebrul van eenen jongen beer van de echtelijke legerstede te gemoet klonk.

Een zachte kreet en een hard geschud deed hem ontwaken. Hij hoorde de bel. Zijne laarzen aantrekkende, pakte hij haastig de rest zijner kleederen onder zijnen arm, en zijne vrouw voor hem uit den trap af duwende, liep hij wat hij loopen kon om den trein te krijgen, met niets aan dan zijne laarzen en een flanellen hemd! Zij kregen den trein. Alles, op zijn hemd na op het platform werpende, zocht de dame in haast kaartjes te krijgen aan het bureau, terwijl de echtgenoot worstelde om zich met zijn kleedingstuk nommer 1 te bedekken. Terwijl dit nog over zijn hoofd fladderde, luidde de bel allerboosaardigst — en weg ging de trein. De ongelukkige man trad den wagen binnen, met een pimpelpaarsch, ganzevelachtig voorkomen van vleesch, terwijl zijne blozende wederhelft, haren hoepelrok uitspreidende, gelijk de heilige sluijer der menschlievendheid, zich in een scherm veranderde, opdat zijne reisgenooten zijne naaktheid niet zien zouden.— *Worcester Spy.*

EENE ONTEMBARE ZUCHT NAAR STERKEN DRANK. —De New York *Sun* deelt het volgende voorval mede:

Een burger, vroeger in deze stad tot eenen hoogen stand behoorende, die bezitter is van bij de $200,000 aan goederen, (door zijne vrouw,) werd verleden Woensdag in eene gemeene kroeg gearresteerd, voor landlooperij, op aanklagt van zijnen eigen zoon, en op die beschuldiging tijdelijk gekerkerd. Zijne vrouw en zijn zoon zeggen, dat hij nooit te huis komt—dat zij hem niet te huis houden kunnen, en dat hij niets doet dan zijnen eigendom in dronkenschap en uitspatting verteren; dat zij het lang verdragen hebben, en alles gedaan hebben, wat zij konden, om hem op eenen beteren weg te brengen, maar alles te vergeefs; zij zeggen, dat hij duizenden dollars verkwist heeft, door het afgeven van briefjes, die betaald werden om hem en zich zelven voor schande te bewaren. Zij gevoelen echter thans, dat het hun pligt is, ofschoon dan ook een droevige pligt, hem op eene plaats te brengen, waar hij zich niet langer op die wijze gedragen kan.

VALSCHE BANKNOTEN OP WISCONSIN BANKEN. —Peterson's Banknoten lijst geeft de volgende lijst op van valsche banken op Wisconsin Banken, welke gezegd worden in omloop te zijn:

Bank of Milwaukee, Milwaukee, Wis. Een aantal $2, $3, $5, $1 en $20 noten, van $1 noten veranderd, zijn in omloop; het vignet is drie nimfen en een cupido.

Bank of Columbus, Wis. $5 noten, gephotographeerd; vignet: huishoudelijk tooneel; Indiaan te paard aan het linkereinde.

Bank of Monroe, Wis $5, $10 en $20 noten, onecht; vignet eene vrouw aan beide zijden van Washington.

Bank of Racine, Wis. $5 noten van $1 noten veranderd; vignet drie paarden bij eenen drinkbak—varkens, een man en eene vrouw.

Merchant's Bank, Wis. $1 noten, valsch; vignet stier, paard, bosch, enz.

Merchant's Bank, Madison, Wis. $1 noten, veranderd; vignet stier, paard, bosch, enz.; Indiaan aan het regter einde; eene vrouw leunende op eene vaas.

N. B. $1 noten, veranderd, beteekent, banknoten van gesprongene banken, waaraan men het voorkomen heeft gegeven, als of zij van andere nog bestaande banken waren.

Land voor de landloozen of negers voor de negerloozen.

Onder dit opschrift komt in de *New York Tribune* een particulier schrijven voor uit Washington, van 26 Febr. l.l., van hetwelk wij kortheidshalve hier het hoofdzakelijke willen mededeelen. De briefschrijver des Zaturdags avonds ten negen ure hoorende dat de Senaat nog in zitting was over de Cuba bill, dat is over de vraag, of men dertig millioen dollars ter beschikking zou stellen van den President, zoo als het heet, om voorloopige schreden te doen tot den aankoop van het eiland Cuba, dat echter Spanje volstrekt niet geneigd is te verkoopen, begaf hij zich naar het Capitool. Hij kwam juist op de gallerij toen Senator Wade, van Ohio, [Rep.] voorstelde te verdagen, opdat hij Maandag daaraanvolgende zou kunnen spreken; doch de Democraten weigerden zulks.

Senator Doolittle, van Wisconsin [Rep.] stelde aan voor Cuba ter zijde te leggen, en de Homestead bill op te nemen. (Wij hebben onze lezers reeds genoegzaam met dit wetsontwerp bekend gemaakt, zoodat wij eene verdere verklaring overbodig achten.) Hierdoor ontstond een algemeene twist, welke der beide bills nu behandeld worden. Senator Trumbull van Ills. [Rep.] zeide zeer juist, dat het verstandiger was een wetsontwerp op te nemen, dat over een gedeelte beschikte van het land, dat wij nu hebben,— dan tijd te verkwisten met een wetsontwerp dat ten doel had meer land te koopen. Senator Seward, van New York, Rep. noemde de gansche Cuba zaak een partij kabaal, welke vrienden zeer goed wisten, dat het met geene mogelijkheid het Lager-Huis passeren kon, terwijl de Homestead bill, als de Senaat wilde, in den tijd van tien minuten eene wet kon zijn. Hij vergeleek de twee voorstellen—het een om het grondgebied der slavendragt te vergrooten, om de opperheerschappij van gedwongen arbeid in de tropische gewesten te bestellen en handhaven—het andere, om land te geven aan de landloozen, en aan vrije arbeiders woonsteden in een eigen land. Hij sprak met nadruk, maar geheel ordelijk in toon en [illegible]

Nu kwam Toombs aan het woord, de Democraat, die gezegd heeft, dat het nog gebeuren zou, dat hij de lijst zijner slaven op Bunker Hill afriep. "Om het tooneel, dat nu volgt, te verstaan," zegt de briefschrijver, "moet gij weten, dat Seward en Wilson in de achterste rij stoelen zitten, en Toombs, Wade en Benjamin onmiddellijk voor hen. In de volgende rij—waarbij Wade Toombs aan zijne regter zijde en Benjamin aan zijne linkerzijde heeft, en alle vijf digt bij [illegible] zitten. Een weinig verder af aan de linker zijde van Benjamin zit Fessenden. Toombs rigtte zijne rede geheel tot Seward. Altijd hartstogtelijk en woedend, was hij thans buitengewoon hevig van toon, woest in zijne gebaarden, en beleedigend in zijne taal. Hij noemde Seward eenen volksmenner—een volksmennertje—zeide dat hij alle volksmenners verachtte; volksmennertjes in het bijzonder verfoeide, maar nog meer in het bijzonder hen beklaagde en verfoeide, die door volksmennertjes konden bestuurd worden, en hij bragt zijne vuist in de nabijheid van Wade's lessenaar, toen hij deze laatste uitdrukking deed. Hij beschuldigde de Republikeinen allen te zamen van lafhartigheid, zoo personele als politieke—van weg te kruipen, en in hunne schoenen te sidderen als zij slechts den naam van Cuba hooren noemen.

Hij spotte met Seward's uitdrukking, "Land voor de landloozen," en schimpte op de "Zonderlanders," zoonls hij hen noemde, waarvan de Republikeinen bang waren, enz. Hij sloeg zijne eigene lessenaar geweldig, reikte van tijd tot tijd over en sloeg die van Seward, hield zijnen rug naar den voorzitter gekeerd, om zijn gezigt naar Seward te wenden, telkens de hand bijna in diens gezigt stekende, en achteloos Wade's stoel wegstootende. En al dien tijd gloeide zijn gezigt van drift, en zijn voorkomen en toon deden aan de woestheid van Danton, vereenigd met de boosaardigheid van Marat, denken.

Bijna aller oogen waren op Toombs en Seward gevestigd geweest—de laatste kalm en bleek, en standvastig naar zijnen aanvaller ziende. Doch de weinigen, die Wade kenden, hadden opgemerkt hoe stevig zijne handen de leuningen zijner stoel omklemd hielden, hoe vast zijne lippen op elkander waren gedrukt, welk een onbeschrijfelijk tergende trek op zijn aangezigt lag. Eer Toombs nog goed gezeten was sprongen Seward, Wilson, Fessenden en Wade op.— Het was den Voorzitter onmogelijk aan iemand anders hunner het woord te geven, dan aan den Senator van Ohio; want de toon, waarop hij het woord "Mr. President," uitte, en het op Breckenridge gevestigde oog zeiden, zoo duidelijk als woorden doen konden, "Ik moet en zal het hebben."

Wade, die den duivel niet vreest, keerde zich vierkant naar Toombs, die weet dat Wade den duivel niet vreest, en, zijne vuist ongeveer een duim van Toombs neus af zwaar op de lessenaar latende nederdalen, zeide hij, terwijl zijn oog hem doorboorde, en de gloeijende woorden door zijne tanden sisten, "wegkruipen, sidderen, doen wij, niet waar?"

De Senator van Georgie duwde zijnen stoel, die op rolletjes staat, eenige duimen verder af, om zijnen buurman van Ohio meer ruimte te geven.

Wade ging voort, bijna bij elke zinsnede van den vloer opspringende, waardoor hij duidelijk toonde dat, schoon hij in staat was, om met kracht op de beleedigingen van Toombs te antwoorden, hij dezelven liever met geweld in zijnen hals wilde terugdrijven —alles betwelk Toombs wist, omdat op zekeren tijd, toen zij even als nu buren in den Senaat waren,—Toombs alle Republikeinen op de scherpste wijze gispte, waarop Wade, met de handen op de leuningen zijns stoels gereed om over eind te springen, vraagde, "Meent de Senator *mij ook* met hetgeen hij daar zegt?" waarop de Georgier antwoordde, "ik zonder den Senator van Ohio er van uit." Sedert dat voorval denkt ieder een, dat Toombs aan Wade eene goede ruimte wenscht te geven.

Doch nu de rede. De eerste volzin ging regt op het hart der zaak aan, en al het overige volgde daarop.— "Gij schimpt op de Homestead Bill, omdat zij land aan de landloozen geeft, niet waar? Wat is uw troetelmaatregel? *Negers stelen voor de negerloozen!* Wij zullen ons wegens die vraag tot het volk wenden— Land voor de landloozen, of negers voor de negerloozen!"

Dat was genoeg. De gallerijen hadden schijnbaar den adem ingehouden. Thans kwamen eenige voeten met eenen beslisten trap op den vloer neder—eenige handen sloegen zich in een—doch de massa, op de gallerijen en in den Senaat, barstte in een gemengd gebrul van lagchen en toejuichingen uit—en de President [Dem] wierp in wanhoop zijnen hamer weg.

In deze uitdrukking het gansche bewijsstuk in den kleinst mogelijken omvang hebbende zamengedrongen, ging Wade voort met de Democratie wegens hare "Negerbill" te roosteren en Toombs te overtuigen, dat hij (Wade) niet zeer verschrikt was, hoe dit ook bij hem [Toombs] mogt zijn; en gaf toen den strijd aan Fessenden over.

Fessenden was bedaarder, ja, hij was volhardend kalm en tergend koel. Hij zeide, dat de Republikeinen niet sidderden over de Cuba vraag, doch slechts bij deze hunne handelwijze hunnen eigen tijd meenden te nemen en de heeren te leeren, dat de Senaat door zijne eigene regels moest bestuurd worden, en niet door de bevelen van eene partij raadsvergadering, en dat zij zouden toestaan over de bill te stemmen, als zij alles gezegd hadden, wat zij over het onderwerp zeggen wilden, en geen oogenblik vroeger.

Al dien tijd zat, Seward bedaard op zijnen stoel.— Zij, die gewoon waren zijne gedachten op zijn gelaat te lezen, wisten dat hij op de gelegenheid wachtte om te antwoorden. Eindelijk was hij aan het woord. Hij sprak geen eenig maal van den Senator van Georgie. Hij keerde hem eenigzins den rug toe, met een voorkomen van waardigheid en verachting. Hij trok zijnen eigen stoel ter zijde, stiet dien van Wilson uit den weg, stapte eene schrede, of zoo achteruit schudde alle banden af, vergat Blairs redekunst, Campbell's redekunst, en Sewards redekunst, beschreef kalm de verschillende soorten van moed, zeide dat hij hoopte genoeg te hebben om zijn doel als Senator en mensch door te zetten, en kwam toen op zijn thema, waarin hij in gloeijende kleur en het weldadige doel der Homestead Bill, met het verderfelijke plan om Cuba te koopen vergeleek, en, op des Presidents pogingen om de beurs en het zwaard aan een te koppelen zinspelende, berispte hij hem in strenge maar [illegible] ordelijke taal, voor [illegible] te trachten den publieken geest van de vragen af te trekken, die zijne Kansas en [illegible] politiek het land had op den hals gehaald, en hij besloot met in eenige [illegible] uitdrukkingen het grondbeginsel, dat land en woonsteden aan vrijheid en vrije arbeiders geven zou, te vergelijken met dat, hetwelk den vloek en de misdaad van menschelijke lijfeigenschap onder menschen zou uitbreiden en versterken.

Toen hij de laatste woorden gesproken had, keerde hij trotsch zijnen rug naar den Voorzitter, trok eene sigaar uit zijnen [illegible], en ging in de belendende mantelkamer.

Toombs antwoordde Seward. Hij trachtte hem te beschimpen. Maar het was niet de berisping eens Senators. Het was het [illegible] eene [illegible] het [illegible], het vloeken van een gemeen [illegible] in eene [illegible].

In het midden dier uitbarsting van woede, [illegible] den [illegible] zijne gebalde hand, en [illegible] kon tegen den Senator van New York [illegible], die tegen den deurpost der mantelkamer leunde, bedaard zijne sigaar rookte en kalm Toombs [illegible].— Het was waarlijk eene schilderij om te zien.

[illegible] lang geweest, streek Slidell, het hoofd der Cuba Bill voorstanders, [illegible] in den morgen, de vlag, en stelde voor, dat de Senaat zou verdagen.

Dit moest een [illegible] zijn, [illegible] het was eene schandelijke nederlaag.

[illegible] Een man in Massachusetts leidde den 9 dezer eene kleedende [illegible], want onder op den 10 den, en [illegible] op den 14 den [illegible], dat niemand hem op zijne [illegible] moest [illegible]

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

WILMINGTON, 5 Maart. Het achttien mijlen van hier, aan den Wilmington en Weldon spoorweg, gelegen dorp Magnolia, brandde [illegible] nacht af. Rhode's pakhuis, vol goederen, Merriman's winkel, en drie of vier woonhuizen werden vernield. (Zou dat dan het gansche dorp zijn?— R. N.) Het verlies is zwaar, waarschijnlijk om de $70,000, waarvan een weinig verzekerd is.

WASHINGTON, 5 Maart. Gisteren avond werd er in Williard's Hotel een moorddadige aanval gedaan, met een slingerlood, door Wm. Magraw op F. P. Landor, van Salem, Mass. De heer Landor is opziener van den grooten centralen wagenweg, uit welke betrekking Magraw onlangs ontslagen werd.

— De President heeft zijne onderteekening geweigerd van de bill, die $55,000 beschikbaar stelt voor het uitdiepen van het bed der St. Clair Flats.

LEAVENWORTH, Kansas, 5 Maart. Een commissie huis in deze stad ontving gisteren, van de goudgravingen van Clear Creek, nabij Long's Peak, eenen klomp goud, waard $50. De persoon, die het als een monster overzond, schrijvende onder dagteekening 9 Feb., betuigde zich tot dusverre geheel tevreden met den uitslag zijner werkzaamheden, en met de vooruitzigten voor de toekomst.

Clear Creek loopt in de South Platte uit. Deze stad is opgepropt met menschen, die naar de goudgravingen gaan.

NEW YORK, 5 Maart. Dezen morgen had er op den New Jersey spoorweg, nabij de stad Jersey, eene botsing plaats. Twee locomotieven en verscheidene wagens werden omver gemaakt, en vele passagiers bezeerd, waaronder Signor Caesiti, redacteur van de *Eco d'Itali* — doch geene levens gingen verloren. Schade $25,000.

Er viel nog een ander ongeluk voor, in deze stad, op den Hudson River spoorweg, wordende een kleine Iersche jongen onder de wielen van den trein gekneusd en deerlijk bezeerd. De Ieren in de nabuurschap van het ongeluk hoorende, kwamen in massa opdagen, en begonnen de spoorstaven op te breken, waarop een sterk detachement werd gezonden en hen uit een jaagde.

BUFFALO, 7 Maart. Zaturdag avond, ten 9 ure brak er hier een brand uit, die het Berghimer Block, staande en gelegen in de Main straat, nevens het American Hotel, geheel vernielde. Hij werd gebruikt door Martin Roth, hoedenwinkel, mej. Rose, modemaakster, en Henry Dickie, sigarenwinkel. De bovenverdiepingen werden gebruikt voor kantoren. Bijna de gansche inboedel van de winkels en kantoren, waaronder verscheidene regtsgeleerde en geneeskundige bibliotheken, werden vernield. Verlies ongeveer $30,000 — waarvan ongeveer de helft voor brandschade is verzekerd.

NEW YORK, 7 Maart. De schroefstoomboot *Jura*, die Vrijdag, den 18 Feb. Liverpool verliet, is dezen morgen hier aangekomen. Van de berigten, welke zij medebragt, deelen wij het hoofdzakelijke mede:

Sardinie. — De correspondent van de *Times* verzekert op geloofwaardige gronden, dat de koning van Sardinie besloten heeft eene poging te doen, om de Oostenrijkers weg te jagen, met het doel om voor zich zelven een koningrijk te stichten, dat sterk is, om Oostenrijk aan de eene hand en Frankrijk aan de andere hand te weerstaan, als het noodig mogt zijn, en dat het Venetie zal bevatten, en ten minste 12 millioen onderdanen. Er wordt te Turyn eene beslist zekerheid gevoeld, dat Frankrijk Piedmont tegen Oostenrijk zal helpen, en dat Rusland stilzwijgend aan zijne zijde zal zijn, als men Oostenrijk alleen laat vechten, doch openlijk en wezenlijk, als eene andere mogendheid Oostenrijk helpt. Engeland en Pruissen worden verwacht onzijdig te zijn. Het bovenstaande wordt beweerd het beraden plan van den koning van Sardinie en zijn kabinet te zijn, en niets dan het terugtrekken van Frankrijk zal er hen van terughouden.—

Turkije. — Het nieuws van de Donau vorstendommen wordt als van eenen ernstigen aard beschouwd. Men vreest in die streek verwikkelingen, die wel eens bezwarender konden zijn dan de zaken van Italie.—

Laatst berigt. — De wolk in het Zuiden van Europa is donker en dreigend, doch de wolken in het Oosten gaan van stormen zwanger, en als Oostenrijk niet wordt overreed, om over de Romsche regten vrede te houden, is het niet onmogelijk, dat eene oplossing van de Italiaansche kwestie van Rome en Milaan naar Jassy en Bucharest wordt overgebragt.

Engeland denkt zijne binnenlandsche en koloniale legermagt te verminderen, maar de Indische te vermeerderen. Dit wordt beschouwd als een bewijs van het vertrouwen des gouvernements in het behoud van den Vrede.

De correspondentie van Parijs en Weenen loopt over van oorlogsgeruchten, en militaire toebereidingen duren voort. Men zegt dat Napoleons hardnekkigen stellig oorlogszuchtig zijn, [illegible] van troepen te Marseilles blijven, [illegible] correspondent van de Londen *Times* zegt: „Er is een berigt uit Frankrijk ontvangen, dat, zonder twijfel wegens de bedoelingen van Napoleon, mogt [illegible] en het zou niet te verwonderen zijn, het Oostenrijksche leger plotseling op voet van oorlog te zien. Binnen den tijd van zes weken konden volle 600,000 man voor werkelijke dienst gereed zijn.

Een andere brief uit Weenen zegt, dat Rusland zijne met verlof zijnde soldaten en marcherende troepen van Taganroy naar de grenzen van Moldavie roept.

De Fransche minister van binnenlandsche zaken heeft eene confidentiele circulaire aan de prefecten der departementen gezonden, [illegible], [illegible] vinde voor te komen, dat er aan de [illegible] des keizers eene verkeerde verklaring wordt gegeven, zegt dat het des keizers standpunt is, terwijl hij eenen oorlog zonder wettige reden onmogelijk acht, niet terug te deinzen [illegible] der [illegible], of [illegible] dier oorzaken op [illegible] ten allen tijde met [illegible] te vervullen [illegible] oorlog dan eene noodzakelijkheid zou zijn.

ELIZABETHPORT, N. J. 8 Maart. [illegible] is begonnen. De [illegible] [illegible] bevonden dat de [illegible] [illegible] bij [illegible] port, die [illegible] de dobber [illegible]. De [illegible] voorwaarts, aangevoerd door den [illegible] politie van tien man, [illegible] de poort bereikt, [illegible] hen, met steenen en [illegible]. [illegible] de [illegible], [illegible] in alle [illegible]. Gedurende het handgemeen [illegible] beide zijden [illegible] geschoten en [illegible] [illegible] de dobber zonder [illegible] te [illegible].

[illegible] personen werden [illegible] gewond, doch geen gedood. Waarschijnlijk zullen [illegible] [illegible] —

WASHINGTON, 8 Maart. De [illegible] is dezen morgen [illegible] half [illegible]. Een kwartier te voren was hij bij zijne [illegible], en [illegible] afscheid van zijne [illegible]. Verleden avond had de President een [illegible], [illegible] en werd dit [illegible]. [illegible] bill, waarschijnlijk de [illegible] bill [illegible], die in betrekking stond met zijn departement.

[illegible], Mich. 8 Maart. De [illegible] van [illegible] J. [illegible], [illegible] den dood [illegible] van [illegible] den 16 Sept. [illegible] Zondag [illegible] [illegible] [illegible]

LOUISVILLE, 2 Maart. Er bestond eene oude politieke vijandschap tusschen Thomas S. Low, van Hawesville, en Cicero Maxwell, van Hartford, Kentucky, vervolgend procureur van dat district. Lowhad gedreigd Maxwell af te ranselen. Terwijl hij heden het hof te Hawesville aansprak, werd hij in de rede gevallen door Low, die hem grove, beleedigende taal toevoegde. Maxwell en anderen deden eenige schoten, waarbij Low in de dij en den arm gewond, zijn duim afgeschoten en zijn borst doorboord werd, en er volgde een algemeen pistoolgevecht van de vrienden van Maxwell. John Aldridge, een vriend van Low, werd gedood. Miller werd door de dij geschoten. Low werd naar de gevangenis gebragt om hem voor het gepeupel te behoeden.

— 3 Maart. Wij besloten ons berigt van gisteren met de mededeeling, dat Low in de gevangenis was gebragt, om hem voor de woede des volks te bewaren. Of de bij de gevangenis geplaatste wacht later is weggegaan, kunnen wij niet zeggen, doch genoeg, des avonds eischte een hoop volk van den cipier de uitlevering van den gevangene, en toen dit geweigerd werd, brak dezelve de gevangenis open en schoot op Low. Deze zonk door zestien kogels doorboord ontzield neder.

De vijandschap van Low met den Districts prokureur sproot voort uit partijwoede. Maxwell, die eerst met eene uitdaging, en, toen hij deze niet aannam, met een pak slaag bedreigd werd, woonde, uit vrees voor zijnen vastberaden vijand, de geregtszittingen van den vorigen termijn niet bij, doch kon het ditmaal niet langer ontwijken. Hij ging echter gewapend en begeleid door een aantal gewapende vrienden naar de zitting. Wat daar voorviel is hier boven gezegd.

Low laat te Hawesville vrouw en kinderen achter. Hij was een koelbloedig, vastberaden en voor zijne vijanden hoogst gevaarlijk man. In al zijne schietgevallen, van welke hij tot hiertoe ongedeerd was afgekomen, legde hij den hoogsten moed aan den dag en hij stierf zonder twijfel zoo als hij leefde, zonder vrees en onversaagd.

MEMPHIS, Tenn. 2 Maart. Verleden nacht ontstond er brand in den kelder van de *Eagle & Enquirer* drukkerij, waardoor een half *square* huizen in de Main straat af brandde, waaronder de *Eagle & Enquirer, Avalanche, Ledger, Christian Advocate*, en de *Presbyterian Sentinel* drukkerijen. Het verlies wordt geschat op $130,000.

OPROER ONDER DE SCHOENMAKERS. — De schoenmakers knechts te Philadelphia hebben geweigerd te werken, als zij geene verhooging van loon krijgen. Dit duurt nog al voort. Omtrent duizend hebben den gevraagden prijs verkregen, terwijl er een honderd of vier zonder werk zijn. Zij die werk hebben hebben ingeteekend voor vijftig cents in de week, om die zonder werk zijn te ondersteunen.

EEN JONGE KUNSTENAAR. — Te Manitowoc heeft een jongen van 12 jaar, Levi Beardsley genaamd, eene volledige kleine stoommachine gemaakt, die bij Borchert en Smith te zien is. Dezelve beslaat slechts eene ruimte van eenen vierkanten voet, doch moet in allen deele volledig zijn.

☞ Toen de oude kapitein Brown van Kansas, van des Presidents bevel aan gouverneur Medary hoorde, om twee honderd en vijftig dollars uit te loven voor zijne (Browns) gevanneneming, vaardigde hij eene proclamatie uit, waarin hij twee dollars en vijftig cents uitloofde voor Buchanan's hoofd.

CORRESPONDENTIE.

Mr. J. T. te Lodi, Bergen Co., New Jersey.—Wij hebben No. 470 aan U verzonden. Wat overigens het ongeregeld aankomen der *Nieuwsbode* betreft, dit is aan de slechte wegen te wijten, en daardoor is het ons ook onmogelijk den dag te bepalen, wanneer ons blad te Lodi is.

Den heer S. P. C. te Bella Sylva, Wyoming Co., Pa.—Deser dagen kwam ons Uw laatst schrijven nogmaals in handen. De daarin uitgedrukte gevoelens waren ons hoogst aangenaam; en wij kunnen U verzekeren, dat gij volstrekt geene bezorgdheid omtrent ons verblijf te koesteren. Overigens meenen wij, dat wij aan tamelijk Uwen wensch beginnen te voldoen.

— Mr. P. J. H. te Hamburg, Calhoun Co., Ills.—Met nummer 460 was uw abonnement reeds uit, zoodat gij in meer dan drie weken geene *Nieuwsbode* moet hebben gehad. Geld hebben wij niet ontvangen.

— Verzonden door D. van Splunder twee *Nieuwsbodes* aan Mr. H. Scho en A. Giljam te Ouwerkerk, in Zeeland. Alles wel.

WEERKUNDIGE WAARNEMINGEN.

Te SHEBOYGAN.

DES MORGENS BIJ ZONSOPGANG.

Maart 1859		Fahrenheit.
Dingsdag	8	36
Woensdag	9	36
Donderdag	10	41½
Vrijdag	11	45
Zaturdag	12	35
ZONDAG	13	36
Maandag	14	37

DES MIDDAGS TEN 1 UUR.

Maart 1859		Fahrenheit
Dingsdag	8	48
Woensdag	9	43
Donderdag	10	40
Vrijdag	11	47½
Zaturdag	12	49
ZONDAG	13	38
Maandag	14	45

DES AVONDS BIJ ZONSONDERGANG.

Maart 1859		Fahrenheit.
Dingsdag	8	39
Woensdag	9	40
Donderdag	10	40
Vrijdag	11	45
Zaturdag	12	43
ZONDAG	13	35
Maandag	14	40

Advertentien.

TE KOOP.

Daar vertrek naar elders, eene schoon gelegene boerderij, groot 80 acres, in hout gebied of, dat verkiesbaar, in percelen, en op zeer aannemelijke voorwaarden. Er staat een goed huis en een goede stal op, en alles is verbeterd. Deze boerderij is gelegen in de Hollandsche volkplanting [settlement]. 38 mijlen noorden Chicago: Iemand, daarom, willende koopen, wordt verzocht zulks spoedig te doen, om [illegible] op handen is.

Men adresseere zich aan

THOS. HUCKELE,
Hope P. O. Cook Co. Ills.

HOTEL WEYTSTEIN.

In de Oost water straat, te Milwaukee.

De ondergeteekende zal alles doen wat hij kan, om het Hotel Weytstein bij ons, voorzien, gezellig en aangenaam te maken.

G. THEODOR WEYTSTEIN.

MARKTPRIJZEN.

Wekelijksch verbeterd door BAUT & SPRANGERS.

SHEBOYGAN, WIS., den 16den Maart 1859.

blanke Winter Tarwe,	℔ bushel	$ 1,20 @ 1,37
Roode W. en Z. Tarwe,	„ „	– 0,90 @ 1,10
Rogge,	„ „	– 0,75 @ 0,80
Gerst	„ „	– 0,50 @ 0,60
Haver	„ „	– 0,40 @ 0,45
Ind. Koren,	„ „	– 0,50 @ 0,60
„ „ in Aren,	„ „	– 0,22 @ 0,52
Witte Boonen,	„ „	– 0,60 @ 0,75
Erwten,	„ „	– 0,55 @ 0,62
Aardappelen,	„ „	– 040, @ 0,42
Gras Zaad,	„ „	– 1,25 @ 1,50
Droogo Appels	„ „	– 2,75 @ —
Groene Appels,	℔ barrel	– 0,00 @ 0,00
Spek [mess]	„ „	– 0,00 @ 0,00
Zout,	„ „	– 0,00 @ 2,00
Wit Vlesch,	„ „	– 2,50 @ 0,00
Winter Tarwe meel,	„ „	– 7,00 @ 7,50
Meel extra 2de kwaliteit,	„ „	– 6,00 @ 6,50
„ super fijn,	„ „	– 2.50 @ 3,00
Roggemeel,	„ „	– 5,50 @ 5,75
Boekweitmeel,	„ 100℔s.	– 0,00 @ 1,50
Ind. Koreumeel,	„ „	– 1.00 @ 1,25
Vleesch	„ „	– 4,00 @ 4,50
Spek	„ „	– 4.00 @ 5,00
Boter		– 0,10, @ 0,12
„ versch	℔ lbs.	– 0,10 @ 0,12
Geslagte Varkens,	„ „	– 5,50 @ 6,00
Hammen,	„ „	– 0,08 @ 0,09
Eijeren	per dozijn	– 0,11 @ 0 12
Timmerhout	„ M	– 6,00 @ 10,00
Shingles	„ „	– 1,25 @ 1,50
Hooi	„ ton	– 7,50 @ ,900
Hout,	„ cord	– 1,25 @ 0,00

BOERHAVE'S HOLLAND BITTERS

JE MAINTIENDRAI

HET BEROEMDE HOLLANDSCHE GENEESMIDDEL VOOR,

VERDORVENE SPIJSVERTERING.

ZIEKTE DER NIEREN,

LEVER ONGESTELDHEID,

ALLERLEI ZWAKHEID,

KOUDE EN HEETE KOORTS.

VERDORVENE SPIJSVERTERING.

Deze ergste vijand der menschheid is zoo wel bekend, dat wij ons bijna niet geneigd gevoelen, om tijd en plaats aan deszelfs beschrijving te besteden.—Weinigen hebben nooit aan den eenen of anderen van deszelfs vormen geleden. In waarheid, het is of eene *oorzaak* of een *gevolg* van bijna alle andere ziekte, en, in dit tijdperk ingenomen, gelooven wij dat een geneesmiddel—BOERHAVE'S HOLLANDSCH BITTER—altijd verligting, zoo niet eene voortdurende genezing zal te weeg brengen. Wij zullen sterker taal kunnen bezigen, doch, daar wij tot een redeneerend zoowel als tot een verstandig publiek spreken, wenschen wij het vooroordeel te vermijden, dat zich vestigen zou op hetgeen slechts pogchen scheen.

Gebrek aan spijsvertering, branden op het hart, hoofdpijn—ziekte en zenuwachtige,—ja, alles dat zijnen oorsprong heeft in eene verhinderde spijsvertering—waaronder begrepen zijn *ongeregeldheden der gal en ongesteldheden der lever, ongeregeldheden der ziel, prikkelbaarheid, afkeer om te denken, ongeduld, neerslagtigheid zenuwachtige vrees en beving, zucht naar eenzaamheid*, en een aantal andere ongesteldheden van die klasse, welke eenen mensch ongeschikt voor het verkeer met de wereld en zijnen huiselijken kring maken zullen, in de meeste gevallen alle bevonden worden voort te spruiten uit den ziekelijken staat der spijsverteringsorganen, tot welke verligting dit geneesmiddel zoo bij uitstek geschikt is.

VROUWEN DIE AAN MISSELIJKHEID EN ZWAKHEID LIJDEN.

Een tonisch prikkelend middel, geschikt voor die *bijzondere tijdperken*, in het leven van elke vrouw, meer in het bijzonder van elke MOEDER, is lang een wenschelijk iets in de geneeskundige wereld geweest;—iets dat er op moet worden uagehouden als een noodzakelijk deel van elke goed voorziene huisapotheek, tot hetwelk men, in die *tijdperken*, zijne toevlugt kan nemen, met het volste vertrouwen van *verligting* te zullen vinden *van de misselijkheid* en *herstelling van de kracht*, met eene volkomene onbezorgdheid wegens eenige kwade gevolgen, zelfs al heeft men een geneesmiddel ingenomen, dat antagonistische eigenschappen bezit, dat een ander geneesmiddel gevaarlijk konden maken, als het onderhand door de eigenaardigheid der ziekte vereischt werd.

Al deze voorwaarden gelooven wij volkomen in BOERHAVE'S HOLLANDSCH BITTER vervuld. Om den aard der ziekten, waarop wij hier zinspelen, hebben wij het onbehoorlijk geacht, met de namen te pronken, van die dames, die zonder aarzelen ons de bewijzen hebben gegeven van de waarheid van hetgeen wij verzekeren. Doch elk woord kan gestaafd worden, tot overtuiging zelfs van den ongeloovigsten. Wij bieden een der veiligste en zekerste geneesmiddelen van deze klasse van ongesteldheden aan, en al dezulken, *of zij aan de eene of andere zijn of niet*, welke uit zwakheid van eenig bijzonder orgaan of eene algemeene zwakheid van het gestel, voortvloeijen. Deszelfs uitwerkselen grenzen aan tooverij, en toch bewerkt het eene grondige genezing. Het geeft geenen geweldigen schok aan het gestel, doch, zich zachtjes door het geheele ligchaam verspreidende, wekt het de levens kracht tot eene *geregelde* werking op, en, terwijl het de *natuur* in staat stelt om de *oorzaak* weg te nemen, roeit het grondig de *uitwerkselen* der ziekte uit.

Zijt gij des morgens misselijk, ongeneigd om op te staan? Wij verzoeken u ernstig de helft eens theelepels te beproeven. Het zal zeker geen kwaad doen. En toch waarborgen wij u stellig eene nieuwe vermeerdering van veerkracht, en een vrolijk te gemoet zien van de pligten des dags.

Zijt gij aangehaald met misselijkheid voor of na het eten? Beproef dezelfde hoeveelheid voor elk maal.—Gelijk wij te voren zeiden, het zal geen kwaad doen; nogtans verzekeren wij u verligting van dien kwellenden afkeer bij de gedachte aan voedsel, alsmede van de neiging tot braken, na het genuttigd te hebben. Wij beloven eene volkomene verteriug van hetgeen gegeten is.

Als gij bevindt dat de voorgeschrevene gifte te groot is geweest, verminder dan de hoeveelheid zoo als voor uw gestel past.

Lees zorgvuldig! *Het echte sterk zamengedrongen Boerhave's Hollandsche Bitter is slechts in half pints fleschjes, en wordt in het klein verkocht voor* **een Dollar** *de flesch.—Het groot gevraag naar dit waarlijk beroemde geneesmiddel heeft vele namakingen veroorzaakt, voor welker kooping het publiek zich wachten moest.*

Wacht u voor bedrog! Zie toe of onze naam wel op de etiquette staat van elke flesch, die gij koopt.

Benjamin Page, Jr. & Co.

eenige eigenaars,
Pittsburgh, Pa.

Is te bekomen bij:

SCHRAGE & Co. SHEBOYGAN, WIS.

J. J. VAN DE PLASSCHE, Milwaukee, Wis.
BARCLAY BROTHERS, Chicago.
L. D'OOGE, Grand Rapids, Mich.
Barnard, Adams & Co., St. Louis.
Barnes & Park, 304 Broadway, Cor. Duane N. Y.
H. D. Post, Holland, Mich.
F. W. de Berard, Allen & Hanford, Dubuque Iowa.
Dr. A. Shaw, Ft. Dosmoines, Iowa, J. R. Docherty, Muscatine. F. Jacobs, Jr., Davenport
McKinney & Runner, Keokuk. J. H. Wolters, Pella
J. B. Fasselman, Springfield, Ills.
H. Newhall, Galena, Ills.
Dr. B. F. Miles, Tucker, Mansfield & Co., Peoria, Illinois.
Day & Jenks, St. Paul, Min. 472

Bille Williams,

ADVOCAAT en PROCUREUR,

Practiseert voor alle Geregtshoven in dezen Staat, en belast zich voornamelijk met het invorderen van verschuldigde gelden.

SHEBOYGAN. WISCONSIN.

den 21sten Junij 1858.

GELDNAMOS BEKENDMAKING. — Alle mij verschuldigde gelden moeten voor den eersten October e. k. in grass of contanten betaald, of zekerheid voor dezelve gegeven worden; ingebreke waarvan ik genoodzaakt zal zijn ze te laten invorderen. A. P. LYMAN.

Sheboygan, den 16den Aug. 1858.

Circulaire van Dr. James M. Jarrett, van het New Yorksche Gasthuis voor Longziekten (*New York Lung Infirmary.*)—Mijne betrekking gedurende de laatste acht jaren in de bovengenoemde inrigting, als geneesheer en chef, en een twaalfjarig tijdperk van standvastige toewijding aan de genezing van longziekten [illegible] ziektekundig onderzoek—niet weinig geholpen door een volmaakt stelsel van *geneeskundige inademing*—heeft mij in staat gesteld, om tot bestliesende, regtstreeksche en gelukkige wijze van behandeling te geraken ter stellige en grondige genezing van alle ziekten der *strot, longen en luchtpijpen*. Door inademing worden de dampen der geneesmiddelen regtstreeks tot de zieke deelen en derzelver bekleedsel gebragt. [illegible] en ofschoon ik haar als eene nuttige medehulp beschouw in de behoorlijke behandeling dier vreeselijke en dikwijls doodelijke ziekten, [illegible] heeft van beiden, algemeene en plaatselijke behandeling. De uitslag mijner behandeling in de bovengenoemde ziekten, [illegible] te wel bekend, om eenige lofrede van mij noodig te hebben. Op verzoek van vele ambtsbroeders en beroepsvrienden, [illegible] het bovengenoemde liefdadig gesticht lang en mildadig ondersteund is, [illegible] ging, heb ik besloten zoodanige schikkingen te maken, dat de vruchten mijner ondervinding en behandeling er door binnen het bereik van allen zullen worden gebragt, en mij niet te bepalen, gelijk tot hiertoe, slechts bij hen, die in het gasthuis kwamen, of die in de staat waren, om mij in mijn kantoor te bezoeken. Daarom hopende, dat deze schikking eene algemeene voldoening zal geven, zoowel aan mijne beroepsbroeders als aan het publiek, wilde ik ten slotte eerbiedig lijk bekend maken, dat *men nu met mij kan raadplegen, zoo in persoon als per brief*, over alle bovengemelde ziekten, en dat de geneesmiddelen, dezelfde die in de inrigting gebruikt worden, bereid om voor elk afzonderlijk geval geschikt te zijn, *inadem dampen, geneeskundige inademers* enz., enz., per expres naar elk gedeelte der Vereenigde Staten of der Canada's zullen gezonden worden. VOORWAARDEN.—Mijne voorwaarden van behandeling per brief zijn als volgt: $12 in de maand voor elken patient, waaronder zullen begrepen zijn voldoende artsenijen voor het gebruik van eene maand; alsmede inadem: damp, en een inademingstoestel. Betaling als volgt: $6 te betalen aan eenen expres Agent bij ontvangst van de kist medicijnen, en de overige $6 bij den afloop der maand, als de lijder genezen, of geheel met de behandeling te vreden is. Lijders kunnen, door een volledig verhaal van hun geval en deszelfs verschijnselen te geven, zoo goed per brief als bij een persoonlijk onderzoek behandeld worden. Lijders, die van Dr. Jarrett's behandeling gebruik maken, kunnen op eene onmiddelijke en blijvende verligting rekenen, daar hij zelden een geval over de dertig dagen behoeft te behandelen. Brieven om raad worden terstond beantwoord. Om verdere bijzonderheden adressere men zich

JAMES M. JARRETT, M. D.,
No. 280 Broadway, Cor. Twelfth Str., N.Y.

P.S.—Geneesheeren en anderen, die in de stad komen, worden eerbiedig lijk uitgenoodigd, om het gasthuis te bezoeken, alwaar vele belangrijke gevallen kunnen gezien worden, en waar onze *verbeterde toestel* ter inademing van medicijnzwangere damp kan gezien en onderzocht worden. 32 m6

HEETE & KOUDE KOORTS,

aan welke, over een groot gedeelte van den aardbol, de menschen lijden, is het gevolg van eene ziekelijke werking in het gestel, voortgebragt door eene giftige smetstof van plantaardige ontbinding. Deze uitwaseming wordt geboren uit de werking van zonnehitte op vochtigen grond, en stijgt met de waterdampen uit denzelven op. Terwijl de zon beneden den gezigteinder is, houden deze dampen zich nabij de oppervlakte der aarde op de giftstof wordt met dezelven, door de longen, in het bloed opgenomen. Daar werkt zij als een prikkelend vergift op de ingewanden en afscheidende organen van het ligchaam. De lever wordt stijf en laat af van niet alleen deze giftstof, maar ook de gal, uit het bloed af te scheiden. Beiden, de giftstof en de gal, hoopen zich in den bloedsomloop op, en brengen hevige wanorden in het gestel te weeg. De milt, de nieren en de maag sympathiseren met de lever, en raken ook van haar stel. Eindelijk dringt het instinct van ons organismus, als het ware eene poging doende om de schadelijke vermenging uit te drijven, al het bloed van het ligchaam in de inwendige afscheidende deelen te zamen, om deze te dwingen dezelve uit te werpen. Het bloed verlaat de oppervlakte, en snelt met een ophoopend geweld naar de centrale organen. Dit is de *huiverigheid*. Doch dit mislukt. Dan volgt de *koorts*, in welke het bloed de centrale organen verlaat en naar de oppervlakte snelt, als het ware eene andere poging doende, om het prikkelend vergift door het andere groote afscheidendedeel—de huid—uit te drijven. Ook dit mislukt, en het gestel laat uitgeput de poging varen, en wacht op het herstel der krachten, om op eenen anderen dag de wanhopige poging te herhalen. Dit zijn de aanvallen of paroxysmen van HEETE EN KOUDE KOORTS. Zoodanige wanorde van het gestel zal natuurlijk de gezondheid ondermijnen, als dezelve niet wordt weggenomen.

Wij hebben getracht een tegengift te vinden, en hebben het gevonden,

---

Ayers Koortsmiddel,

dat de bouwaardige giftstof in het bloed neutraliseert, en de lever prikkelt, om het uit het ligchaam te drijven. [illegible] geneest het deze [illegible] ongesteldheid met volkomene zekerheid. En het doet meer, [illegible] dienst is voor hen, die aan deze besmetting onderhevig zijn. [illegible]

Dit volbrengt het, door de afscheidende organen aan te zetten, tot de uitdrijving van de giftstof uit het gestel; [illegible]

BEREID DOOR
DR. J. C. AYER EN CO.
LOWELL, MASS.
PRIJS EEN DOLLAR DE FLESCH.

Ayers Cherry Pectoral

heeft zich zulk eenen naam verworven, wat betreft het genezen van allerhande Keel- en Long Ziekten, dat het geheel onnoodig is, overal waar het gebruikt wordt, de bewijzen op te tellen van deszelfs deugden. Daar het door deze gansche streek lang gebruikt is, behoeven wij niet meer te doen, dan het volk te verzekeren, dat deszelfs goede naam zoo goed als ooit wordt gehandhaafd, en dat men er zich op verlaten kan, dat het voor hunne redding alles zal doen, wat men ooit bevonden heeft dat het doet.

AYER'S CATHARTIC PILLS

VOOR ALLEN WAARTOE EEN BUIKZUIVERINGS MIDDEL NOODIG IS.

Voor hardlijvigheid;
Voor bedorvene spijsvertering;
Voor geelzucht;
Voor eene vuile maag;
Voor hoofdpijn;
Voor den rooden loop;
Voor spijsloop;
Voor aanbijen;
Voor klierziekte;
Voor daar uit voortspruitende ongesteldheden;
Voor het rheumatismus;
Voor huidziekten;
Voor ongesteldheden der lever;
Voor waterzucht;
Voor uitslag, builen en haarworm;
Voor wormen;
Voor jicht;
Voor eene zwakke maag om voor het eten in te nemen;
Voor zenuwpijn;
Voor scherpten in het bloed.

Zij zijn met suiker bekleed, zoodat de lastigste innemer ze met genoegen slikken zal, en zij zijn het best openend middel der wereld voor alle oogmerken van een huismiddel.

Prijs 25 cts de doos: zes dozen: $1,00

Een aantal geestelijken, geneeskundi en staatslieden en uitstekende personen hebben hunne namen verleend, om van de onvergelijkelijke nuttigheid dezer geneesmiddelen te getuigen, maar onze plaats alhier laat ons niet toe dezelven hier in te lasschen. De hieronder opgenoemde agenten geven *voor niet* almanakken uit, waarin zij zijn opgegeven: ook met volledige beschrijvingen der bovengenoemde ziekten, en de behandeling, die tot derzelver genezing moet gevolgd worden.

Laat u niet door beginsellooze kooplieden met andere bereidingen afzetten, waarbij zij meer verdienen. Vraagt *Ayer's* middelen, en neemt geene anderen. De zieken hebben de beste hulp noodig, die er is, en die moeten zij hebben.

Bereid door
Dr. J. C. Ayer & Co.,
LOWELL, Mass.

Alle geneesmiddelen zijn te koop bij

W. H. Davis, Sheboygan, Wis.
P. H. Smith, Plymouth.
N. C. Farnsworth & Co., Sheboygan Falls.
Keach & Steavens, Greenbush.
J. Heukelman Wolters, Pella, Iowa.
John Rice, Milwaukee, en alle Drugoesi.

1859. Nieuwe voorraad van Goederen. 1859

De ondergeteekenden maken hiermede hunnen vrienden en het publiek in het algemeen achtingsvol bekend, dat zij

In hun nieuw Steenen Gebouw,

hunnen winkel op nieuw gevuld hebben en thans weder ruim gesorteerd zijn, in

GROCREIJEN & PROVISIEN,
Glas- en Aardewerk, Vensterglas, Verwstoffen,
Houten waren en Sterke Dranken in soorten,

en welke goederen in den groot- en klein-handel tegen uiterst lage prijzen zullen verkoopen. Daar wij onze waren regtstreeks uit het Oosten ontvangen, hopen wij onze begunstigers zoo prompt en civiel te kunnen bedienen, als eenige andere winkel in Sheboygan.

Voor allerlei producten betalen wij de hoogste prijzen.

Sheboygan, 2 Febr. 1858. JOSEPH SCHRAGE & Co.

PLEISTER.

200 BARRELS,

TE KOOP.

OP TIJD!

427 tf. A. P. LYMAN.

GROOTE

TOELOOP.

"Vriend, waar gaat gij mar toe!"

NAAR

A. P. LYMAN'S

Ik heb heden $10 geleend, tegen vijf percent in de maand, en die ga ik daar uitgeven voor eenigen zijner goedkoope goederen; hij verkoopt tegen INKOOPSPRIJS, VOOR CONTANT, EN NIET ANDERS DAN CONTANT GELD. Lyman borgde mij altijd als ik geen geld had, en nu wil ik bij hem tot de laatste cent uitgeven die ik heb.—Ik weet dat ik wel wat van mijne oude schuld behoorde af te doen, maar dat doe ik niet: hij zal alles hebben." SAM.

Sheboygan 12 April, 1858. 427 tf.

Extract van Koffij,

VAN

F. FELIX & ZOON

TE PITTSBURGH, Pa.

Onze geachte Landgenooten maken wij bijzonder opmerkzaam op dit in de gansche Vereenigde Staten van Noord Amerika met den grootsten roem bekende KOFFIJ EXTRACT, hetwelk sedert 16 jaren in meest alle Engelsche, Iersche, Fransche en Duitsche huisgezinnen algemeen gebruikt wordt. Ook in de meeste Hollandsche familien is dit Koffij-Extract, onder den naam van *Stroop-Koffij*, met roem bekend.

Door deszelver gebruik bespaart men meer dan de helft Koffij en wordt de smaak verbeterd. Vereenigd gebruikt is het ook een gezondere drank dan koffij alleen.

Depot-houders van ons Koffij-Extract voor de Staten Wisconsin en Michigan zijn de heeren SCHRAGE & Co. te Sheboygan, Wis., en L. DOOGE, te Grand Rapids, Mich., bij wie men het echte artikel in 't groot en in 't klein kan bekomen.

Als bewijs der deugdelijkheid van hetzelve willen wij slechts melden, dat wij sedert de fabricatie van dit artikel reeds **vier gouden medailles** op verschillende tentoonstellingen van kunst en nijverheid hebben ontvangen.

333 tf. F. FELIX & ZOON.

Jos. Baker & Co.

hebben altijd voor handen eene uitgezochte partij paarden, die ten hoogste geschikt zijn voor werk- of voor pleizier-paarden. Zij bieden dezelven tegen zeer lage prijzen te koop aan en noodigen hunne hollandsche vrienden uit, hunnen voorraad te komen bezien.

Sheboygan, den 21sten Julij 1858. 437 tf.

NIEUWE GOEDEREN.

Op heden bekomen

BIJ

A. P. LYMAN.

27 October 1858. 455

IJZERGIETERIJ

VAN

JOSEPH KELLER.

Bij dezen maakt de ondergeteekende bekend, dat in zijne ijzergieterij, in de center straat, Sheboygan, te bekomen zijn PLOEGEN, WAGENS, en allerlei LANDBOUW-GEREEDSCHAPPEN en GEGOTEN IJZERWAREN, van de beste hoedanigheid en tegen eenen zeer civielen prijs.

JOSEPH KELLER.

Sheboygan, 22 Maart, 1858. n8 tf

D. M. HANSCOM,

KRUIDENIERSWAREN

en

Mondbehoeften,

in het groot en klein.

De eerste deur naast de Bank of Sheboygan,

in

PENNSYLVANIA AVENUE,

SHEBOYGAN. WISCONSIN.

G. P. H. Zahn. Henry Hospers.

ZAHN en HOSPERS.

Zijn gereed om te koopen, verkoopen of informatien te geven, met betrekking tot loten, farms, prairie en bosch landen in Central Iowa en bijzonder in de omstreken van Pella. — Als ook tot het huren en verhuren van farms en huizen in de Hollandsche Kolonie Pella en in het algemeen in Marion County, Iowa.

Bijzondere aandacht zal gegeven worden aan het invorderen van gelden, het betalen van belastingen, het afdoen van Hypotheken, het nazien van bewijzen van eigendom, het admistreren van voogden en executeuren in het beheeren van nalatenschappen, het aanvragen en veranderen van wegen, het opmaken van stukken van Notarielen aard, zoo wel voor de Vereenigde Staten als Nederland enz. enz.

PELLA, Iowa
den 29den Junij 1858. 438 tf.

AUGUST POTT,

OPENBAAR NOTARIS,

maakt wissels over naar Europa,

belast zich met de zorg voor den overtogt van daar naar de

VEREENIGDE STATEN

benevens andere commissien vice versa,

drijft ook een agentschap voor den koop en verkoop van

LANDERIJEN,

het betalen van

BELASTINGEN, enz.

Sheboygan. Wisconsin

Sheboygan & Mississippi spoorweg.

BEKENDMAKING.

Op en na Dingsdag, den 18 Jan. zal er een passagier trein loopen tusschen Sheboygan en Sheboygan Falls, als volgt, tot nadere kennisgeving.

Verlaat Sheboygan,	Verlaat Sheb. Falls
7 des morgens	9 des morg.
10½ „ „	11 „ „
4 des namiddags	4½ des nam.

☞ De ten half elf van Sheboygan afrijdende trein zal te Sheboygan Falls in verbinding staan met de postwagens naar Milwaukee, Fond du Lac en Manitowoc.

☞ Vrachtgoederen zullen worden mede genomen met den eersten trein die van Sheboygan, en met den laatsten trein, die van Sheboygan Falls afrijdt.

E. APPLETON, & Co., aannemers.

Sheboygan, 18 Jan. 1859. tf 467

---

zoeking, die hem voorkwam. Zoo geschiedde het, dat hij eindelijk op het punt geraakte om eene zware misdaad te begaan, en zich met zondige hand aan den eigendom zijns patroons vergreep. Geperst door allerlei verlegenheden, beproefde hij zich op de speeltafel te redden. Het geluk lachte hem niet aan — hij verloor. De hartstogt bedwelmde zijn beter gevoel en de verwijtingen zijns gewetens. Toen hij den laatsten penning verspeeld had, die hem toebehoorde, vergreep hij zich aan het geld, dat hem toevertrouwd was. Hij nam voor, ten hoogste tien daalders te wagen, die hij in allen gevalle weder terug geven kon. Maar dit goede voornemen was niet beter dan het andere — hetzelve leidde slechts eene schrede verder ten verderve. Hij werd maar al te gewis eene prooi van zijnen vriend Robert. Adolph verloor de tien daalders, — verloor er honderd — verloor er duizend, en zoo kwam hij dan eindelijk op het punt, op hetwelk hij geene redding, geene terugkeering meer zag. Half waanzinnig snelde hij uit de speelhol naar buiten, met het voornemen, nog eens zijne moeder te zien, en dan aan zijn leven een einde te maken, hetwelk hij met smaad en schande overladen had.

Dat hij daardoor weder eene zware zonde, eene zonde, die niet meer goed te maken was, zou begaan, daar dacht hij niet aan. Hij bedacht niet, dat hij daardoor slechts den aardschen regter zou ontgaan, maar geenszins de geregtigheid des hemels. Zijn geest was verbijsterd, hij zag niets dan smaad en schande óvergelijkt, en zocht een uitweg, om de verwijtingen van zijn ontsteld geweten te ontgaan.

Zoo, aan den rand des afgronds, waarin hij zich blindelings werpen wilde, vond hij zijne moeder. Zij trok hem terug, zij redde hem, terwijl zij zich zelve opofferde, en dwong hem, dit offer aan te nemen. Adolph betaalde zijne schulden, hij gaf zijnen patroon terug, wat hem toebehoorde, en — voor het uiterlijke was zijn eer gered, was de smaad en schande van hem afgewend.

Maar in zijn binnenste — hoe zag het er in het binnenste van zijn geweten uit!

Duur, duur was zijne redding gekocht! Gekocht voor de onbekommerde toestand zijner voortreffelijke moeder, voor hare rust, haar gemak, voor alles, waaraan haar hart met liefde hing. Dit was een koopprijs, die zwaar op het hart en het geweten van Adolph moest drukken, als er nog een vonkje gevoel van zijn hart en geweten overgebleven was.

Adolph keerde tegen den avond naar huis terug — naar het huis, dat zijne moeder zoo lief had, — in hetwelk zij de gelukkigste dagen haars levens had doorgebragt, en dat nu niet meer haar eigendom was — door zijne schuld. Adolph kromp in een, toen hij den drempel betrad. Bleek, sidderend, vernietigd begaf hij zich in de woonkamer, waar hij zijne moeder en Emma vond — beiden met roodgeweende, gezwollene oogen. Hij zag wel in, dat Emma alles wist, dat moeder haar alles gezegd had. Maar zij wend geen verwijt tegen hem geuit, slechts eenen kwistelijken, innig treurigen blik wierp Emma hem toe, en wendde zich toen af, om hare tranen des kommers te verbergen, welke het gezigt van hem afperste, die van al hun leed de schuld was.

Adolph gaf zijne moeder hare brieventasch terug. "Hier," zeide hij met trillende lippen, "hier is het overschot van het uwe, arme moeder."

"Het is goed, mijn zoon," antwoordde zij. "Is de som toereikend geweest, om alles te dekken?"

"Alles!" antwoordde Adolph. "Zij er …

opstond en zijne moeder volgde. In de kamer aangekomen, sloot de moeder de deur, zette zich in eenen leuningstoel en wilde Adolph naast zich trekken. Maar deze zonk voor haar op de knieën neder en verborg zijn gezigt in haren schoot.

Weder, gelijk in den tuin, rigtte de moeder eenen smeekenden blik ten hemel, als wilde zij God om sterkte en ondersteuning bidden, en zeide toen: "Gij zijt ongelukkig Adolph, en ik moet weten wat u kwelt. Open mij u hart, mijn zoon."

"Och, als ik slechts ongelukkig was," antwoordde Adolph, "maar ik ben iets ergers dan dat, ik ben een ellendige, een misdadiger, die het niet meer wagen durft, zijne oogen tot God of tot u op te heffen. Moeder, mijne schande is zoo groot, dat slechts mijn dood die uitwisschen kan."

"En wat hebt gij bedreven, mijn kind?" vraagde de moeder, die al bleeker werd, zachtjes en met trillenden mond. "Adolph! Spreek, spreek mijn zoon! Hoe groot ook de zonde is, Gods genade en de liefde eener moeder zijn toch nog grooter."

Adolph wrong de handen en waagde het niet, de oogen tot zijne moeder op te heffen. Hij wilde spreken, maar zijne stem verstikte in een snikken, dat krampachtig zijn gansche ligchaam deed schudden.

"Maar spreek dan toch slechts, Adolph," ging de moeder voort. "Ik wil en moet weten, wat er in dezen nacht geschied is. Hoort gij, mijn zoon, Uwe moeder spreekt u, zij beveelt u, te spreken."

"Welnu dan, het helpt niet mijne schande te willen geheim houden, want voor eenige weken moet die toch aan den dag komen," zeide Adolph, terwijl hij zijne krachten verzamelde en zijn doodsbleek gezigt tot zijne moeder ophief. "Ik heb gespeeld, moeder, en verloren, alles verloren; mijn geld, het geld van mijnen heer, en mijne eer daarbij."

"Het geld van uwen heer!" vraagde de moeder verbleekend. "En, hoe dat, Adolph!"

"Ik zou heden met de eerste gelegenheid naar Bremen reisen, om eene zaak met een handelhuis aldaar af te doen," zeide Adolph. "De heer Freising vertrouwde mij daarvoor gisteren eene groote som gelds toe — ik liet mij verleiden, om een speelhuis te bezoeken, en — alles ging verloren. Niets kan mij redden, moeder."

Bleek als eene doode zat daar de ongelukkige moeder. "Gij hebt de gelden van uwen heer trouweloos weggemaakt — gij zijt dus een dief?" vraagde zij sidderend van schrik en smart. "Barmhartige God! Welke schande hoopt gij op het graf uws regtschapen vaders — welken smaad brengt gij op het hoofd uwer ongelukkige moeder! Maar stil, stil! Ten minste voor het oog der wereld moet deze smaad en schande verborgen worden. Hoe veel bedraagt de som, die gij ontvreemd hebt? Geene leugen, Adolph! Bij het aandenken uws vaders — spreek de waarheid."

Adolph noemde de som. Dezelve was zoo groot, dat de moeder een gebaar van ontsteltenis niet vermogt te onderdrukken en als verlamd haar hoofd op de borst liet zinken. Stom en stijf bleef zij zoo eenige oogenblikken zitten, en Adolph, ter neder gebogen door den last zijner schande, knielde zwaar ademend en vernietigd voor haar neder, en waagde het niet haar, bede om erbarming tot haar te rigten.

"Welnu, welnu! voor de wereld moet ten minste de eer gered worden, en uws vaders wil, wiens eerlijke naam niet met schande mag bezoedeld worden," zeide eindelijk de moeder, het sombere, drukkende zwijgen afbrekende, en stond op. "Blijf hier op uwe kamer, Adolph. Ik …

Mengelwerk.

De buikspreker.

(Naar het Engelsch van Sylvanus Cobb, Jr.)

(Slot.)

"Doch Simon Potts, als ik nu eens hier gezonden was door eenen vreemden droom!"

"Bah! Gekheid."

"Zeer wel," antwoordde Alfred, van zijnen stoel springende, en doende als of hij het huis wilde verlaten. "Als gij niet naar mij wilt luisteren, dan heb ik niets meer te zeggen: de geest kan dat niet aan mij wijten." *"Houd op Alfred Bodwell! Geen stap verder, als gij uw leven lief hebt!"*

"Het is dezelfde stem!" seide de jongeling op eenen benaauwden toon, en liet zich weder op zijnen stoel vallen.

Simon Potts sprong overeind, als iemand die van den donder is getroffen en zonk toen weder sidderend neder. De stem was ergens van daan gekomen dezelve was hol en als of zij uit het graf kwam, en zonderling trillend.

"Wat was dat!" fluisterde de vrek, digter naar Lizzie toekkende.

"Het is eene stem, die ik vroeger wel eens gehoord heb," seide Alfred.

"Gal!" klonk op nieuw dezelfde onaardsche stem, die nu van boven scheen te komen, "en zoo ook hebt gij die gehoord Simon Potts! Kent gij mij niet!"

"Barmhartigheid!" hijgde de doodelijk ontstelde. "Het is mijn vader!"

"Ja, Simon, ik ben uw vader. O, waarom hebt gij mij gedwongen aldus mijne rustplaats te verlaten! O, mijn zoon, mijn zoon!"

"Wat meent hij!" fluisterde Simon, voorwaarts springende en Alfred bij den arm grijpende. Zijn gezigt was bleek, en hij beefde over zijn gansche ligchaam.

"Ik kan het u niet zeggen. Verleden nacht hoorde ik dezelfde stem, en die zeide, "Alfred Bodwell, sta op en ga naar mijnen zoon. Gebied hem u de hand zijner nicht, mijne kleindochter, te geven, en gebied hem ook, de huishuur van de weduwe Willis terug te geven, en de huur van Adam Long."

"Neen, neen!" riep Simon.

"Houd op, mijn zoon!" sprak de stem op nieuw, holler en plegtiger dan vroeger. "Gij kent nog de folteringen niet van den hardvochtigen en den gierigaard!"

"Het is mijns vaders stem!" hijgde de oude ellendeling.

"Dwaas!" hernam het geheimsinnige wezen. "Zoudt gij aan den geest twijfelen, die gekomen is, om u te redden! Ga eerst het geld teruggeven aan de arme weduwe en den ouden soldaat.—Ga, en ik zal weder tot u komen en u uw loon zeggen. Verzuim het te doen, en uwe pijnen zullen vreesselijk zijn. Laat Alfred Bodwell morgen avond op dezen tijd hier wezen, en ik zal weder verschijnen. Pas op! Vaarwel!"

En werd nog een dof gekerm gehoord, en toen was alles stil als de dood, behalve het weeklagen van den wind. Alfred stond op om te vertrekken, en weldra waren de oom en de nicht alleen. Simon Potts staarde eenen langen tijd in het vuur, zonder te spreken. Eindelijk mompelde hij:

"Het was het *zijne*." En hij sprak dien avond niet meer.

Den volgenden dag trad Simon Potts de nederige hut binnen, waar de arme weduwe woonde.

"Vrouw Willis," seide hij, haar te gelijker tijd eene banknoot van tien dollars toestekende, "toen ik om geld zond, was ik er om verlegen. Gij hebt er nu meer behoefte aan dan ik. Weiger het niet—weiger het niet. Als gij het doet, zult gij mij verdriet aandoen."

De weduwe nam de aangebodene banknoot aan, en scheen eenige oogenblikken verstomd, doch het was te duidelijk, en zij wist slechts dat zij thans niet van den honger zou behoeven te sterven. Zij greep des ouden mans hand, en terwijl de tranen langs hare wangen biggelden, mompelde zij: "God zegene u, mijnheer! Gij zult daar nooit berouw van hebben. God zegene u, God zegene u!"

Simon Potts ging weg, om niet meer te hooren, want hij was niet gewoon aan zoodanige taal, en hij wist niet wat er op te antwoorden. En toch was er iets aangenaams in de gemoedsbewegingen, die op dit tooneel volgden; doch eer hij er zich zelven goed rekenschap van kon geven, bereikt hij het huis, waar de oude soldaat der revolutie, Adam Long, woonde. Het was eene kleine, armoedig gemeubileerde hut, en Simon trad binnen zonder te kloppen, en hier vervulde hij dezelfde plegtigheid als bij de weduwe.

Adam Long nam het geld, en vraagde op eenen bevenden, verbaasden toon;

"Waarom doet gij dat, Simon Potts!"

"Omdat ik weet dat gij het noodig hebt; en ik moet het u geven. Weiger het niet."

"Simon Potts, gij zijt beter dan ik dacht. God zegene u voor uwe goedheid jegens mij! Ik ben arm, zeer arm."

Toen Simon Potts zijn eigen kot bereikte, was hij in gedachten verdiept, en er werd slechts weinig gesproken. Op het bepaalde uur kwam Alfred Bodwell. Hij zeide den ouden man goeden avond, en dat was alles. De stilte werd eindelijk pijnelijk, toen dezelfde holle, geheimzinnige stem weder kwam.

"Simon, mijn zoon, gij hebt wel genoegen gedaan. Gij hebt twee harten blijde gemaakt. Zelfs op dit oogenblik zegent u de weduwe. Denkt gij dat gij ooit te voren met regt gezegend zijt!"

De oude man beefde, maar hij sprak niet.

"Zeg mij," dus ging de stem voort, "hebt gij geen loon genoeg voor alles wat gij tot hier toe gedaan hebt!"

"Ja, ja!" zeide de oude Simon, de handen vouwende en sidderende.

"Maak dan nog een ander hart blijde. Zie naar dat zachtaardige wezen, dat u zoo vele jaren getrouw is geweest. Kunt gij haar geluk verpletteren! O, Simon, gij kent de ontzettende folteringen niet van den hardvochtigen en den gierigaard! Had ik mijne goederen aan die arme lijdende menschen nagelaten, die er zoo veel behoefte aan hebben, dan zou ik gelukkiger zijn dan ik nu ben. Ik kan de aarde niet weder bezoeken gedurende het tijdsbestek van een jaar. O, mijn zoon, uwe eigene dagen zijn geteld, en de avond van uw leven loopt ten einde. Wees wijs, en gij zult gelukkig zijn. God weegt de menschelijke ziel, en onder al de deugden, die vereenoud op het boek des engels uitblinken, is er niet een zoo glansrijk als de menschlievendheid. Vaarwel!"

"Vader! Vader! Zal toekomend goed doen het verleden uitwisschen!"

"Ja! Vaarwel!"

Alfred bleef hierna niet veel langer; doch na verloop van eenige dagen kwam hij en vraagde den ouden man nog eens om Lizzie's hand, en hij kreeg een gunstig antwoord.

Toen Lizzie weg was gevoelde Simon Potts zich verlaten en ongelukkig. Hij ging naar Alfred's huis, en smeekte dezen hem bij hen te laten wonen. Dit konden zij natuurlijk niet weigeren.

En de huurvervaldag kwam weer, en Lot Pieper kwam om de lijst der huurders. Doch Simon zeide hem, dat hij hem niet meer noodig had om huur op te halen; en Lot ging weg en was zoo boos, dat hij nooit meer weder kwam. Simon ging self uit, en als hij bij hen kwam, die niet goed betalen konden, schonk hij hun de huur, en zeide hun dat zij maar moesten blijven wonen, en zich over hem niet moesten bekommeren.

En dien avond kwam de oude man in zijne nieuwe woning terug, letterlijk gebukt onder het gewigt zijner zegeningen.

Het jaar ging voorbij, en Simon Potts was een nieuw mensch. Hij lachte en danste rondom Lizzie's kindje, en hij was de gelukkigste onder de gelukkigen. Hij had het geheim van ware vreugde gezien en leeren kennen, en hij had geld genoeg om er een groot gedeelte van te koopen.

"Alfred," zeide hij op zekeren avond, "is er niet juist een jaar verloopen sedert dien avond!"

Lizzie wiegde haar kindje en wendde haar gezigt af.

"Ja!" Het was dezelfde holle stem. *"Simon, heb ik u bedrogen?"*

"O, neen, neen, neen!"

"Luister dan: ik en Alfred Bodwell zijn een en dezelfde persoon."

Terwijl Alfred dit zeide, liet hij langzamerhand zijne stem naderen, tot dat Simon de laatste woorden van zijne lippen zag komen.

Eenige oogenblikken van groote verbazing, en toen was alles verslaan.

"Vergeef mij," zeide de jongeling, des ouden mans hand vattende. "Gij weet nu hoe ik u misleid heb; maar niemand anders zal het weten, zoo lang als gij leeft. Als gij ontevreden zijt, dan verbind ik mij u alles terug te betalen, wat die proefneming u gekost heeft, behalve deze lieve zachtzinnige vrouw."

"Houd op!" riep de oude man. "Zeg niets meer! Als gij mij terugbetaaldet, dan was al dat geluk het uwe. Neen, neen; ik kan het zoo goedkoop niet verkoopen. Laat mij blijven wonen waar ik ben, en als ik ruilen wil, dan zal ik het u laten weten. Maar let op, ik moet alles hebben of niets; derhalve als gij Lizzie houdt, dan moet gij mij ook houden.

☞ Wat mij betreft, ik ben niet zoo zeer besorgd omtrent mijnen toekomstigen staat, als omtrent mijnen tegenwoordigen wandel in het oog van eenen heiligen en hartproevenden God. Een godvruchtig zelfverloochenend leven begrijp ik van het eerste belang te zijn. Het is door het dagelijksche leven van Christenen, dat Christus geeerd of onteerd wordt.—*Martha Whiting.*

Agenten voor den Nieuwsbode

Amsterdam, Wis.—A. Stokdijk.
Oostburg, Wis.—A. van de Wall.
Sheboygan Falls,—G. P. Feltman.
Milwaukee,—J. J. van de Plassche.
Alto, Wis.—J Landaal.
Chicago, Ills.—F. Paalekamp.
Hope, Ills.—G. van der Syde.
Thornton, Ills.—M. Jansen.
Keokuk, Iowa,—D. Gleijsteen.
Cincinnati, Ohio,—C. M. Braam.
Cleveland, Ohio,—H. Ochser.
Zeeland, Mich.—
Grand Haven, Mich.—R. van Beekeve

dezelve niet te verlaten, voor ik tot u terugkeer."

"O, moeder, vergeving!" riep Adolph, in bittere tranen uitbarstende, en strekte smeekend de armen naar de ongelukkige vrouw uit.

"Wees bedaard — eene moeder vergeeft alles," antwoordde zij smartelijk, maar zachtmoedig. "Beloof mij thans geduldig mijne terugkomst af te wachten."

"Ik beloof het, ja, ik beloof het, moeder," hernam Adolph. "Maar wat wilt gij doen, moeder!"

"Den eerlijken naam uwe vaders redden," antwoordde de moeder en verliet de kamer.

Bleek en ontdaan begaf zij zich in haar kamertje, knielde neder en bad. Daarop nam zij hoed en doek, verliet met zachte schreden het huis, en sloeg den weg naar Hamburg in. Eerst tegen den middag keerde zij weder en trad bleek en met bewolkte oogen, maar met eenen bedaarden blik weder bij Adolph binnen.

"Neem, mijn zoon," seide zij, terwijl zij hem eene brieventasch toereikte. "Het is mijn gansche vermogen — betaal daarmede uwe schulden, en geef den heer Freising terug, wat gij hem ontvreemd hebt."

"Maar, moeder, wat hebt gij gedaan!" vraagde Adolph verschrikt.

"Ik heb ons huis en onzen tuin verkocht," antwoordde de moeder eenvoudig.

Adolph stiet eenen kreet uit en sloeg [illegible] voor het voorhoofd. "O, mijn God, mijn God!" riep hij uit, "ik heb mijne moeder en mijne zuster in de ellende gestort!" "Neen," moeder, neen, ik neem dit geld niet aan! Liever wil ik sterven of mijne schande in den verdiepten schoot der aarde verbergen!" "Gij en Emma, gij moet niet lijden om mijner schuld wil!" [illegible] met een treurig glimlachje. "Vergeet niet, dat ik niet om uwentwil alles ten offer breng — dit offer breng ik slechts aan den eerlijken naam uws vaders. En ga nu! Ik beveel u dit geld aan te nemen, en tot gezegde doel aan te wenden."

"Maar, moeder, wat zal er van u en Emma worden!" vraagde Adolph.

"Wat God wil," antwoordde de moeder. "Arm en van alle have ontbloot, blijft ons ten minste God en een goed geweten over. Ga, mijn zoon! Welk lot ons ook verwachten moge, niets moet ons verhinderen, onzen eersten en heiligsten pligt te vervullen' den pligt, den naam uws vaders rein en vlekkeloos te bewaren."

"Ik ga niet, moeder! Ik breng dit geld niet weg!" riep Adolph, terwijl hij de brieventasch op de tafel wierp, als of dezelve als vuur in zijne handen brandde. Ik bid u moeder, waarvan zult gij leven, als gij uw geheel eigendom weggeeft!"

"Waarvan ik leven zal! Welnu, waar anders van, dan van het werk mijner handen!" antwoordde de moeder eenvoudig.

"God zij dank, Emma en ik zijn ten minste gezond en sterk genoeg, om te mogen hopen, door vlijt en handigheid ons dagelijksch brood te verdienen. Wij hebben niet veel noodig, en hebben ons leeren bekrimpen. Genoeg—gij zult mijne bevelen gehoorzamen, mijn zoon. Ga, en ik hoop, dat het noodige zal geschied zijn, als gij terugkeert. Geene verdere tegenspraak—ik verlang gehoorzaamheid!"

Het gebaar der moeder was zoo beslissend en gebiedend, dat Adolph geenen verderen tegenstand waagde. Hij nam de brieventasch, mompelde eenige onverstaanbare woorden, en ijlde op de deur toe. Maar voor hij zich verwijderde, keerde hij zich nog eenmaal om, wierp zich voor zijne moeder neder, greep hare hand, en bedekte die met kussen en tranen. Toen sprong hij op en vloog als een razende

uit de kamer. De moeder trad aan het raam en zag hem na. Hij ging naar de stad toe. Eenige malen bleef hij staan, droogde zijne oogen met zijnen zakdoek af en keerde zich om, om nog eenen blik op het huis te werpen, uit hetwelk zijne schuld zijne moeder verdreven had. Eindelijk verdween hij in de verte, en de moeder wischte eenen traan uit hare oogen.

"Alles weg," sprak zij toen zachtjes. "Maar hoe zwaar het offer ook is, dat ik brengen moest, ik zou er toch met vreugde ook mijn leven bij opofferen, als ik er het heil zijner ziel mede koopen kon." Den troost echter eenige in mij gebleven: zijn berouw scheen even zoo opregt, als diep. [illegible]

III HOOFDSTUK.

DE MAGT DES GEWETENS.

Hoe diep ook Adolph gezonken was, de ligtzinnigheid had (toch niet geheel zijn hart kunnen verderven en vergiftigen. De weg tot den afgrond, in welken hij eindelijk stortte, was zoo glad, zoo effen, zoo bekoorlijk geweest, dat hij volstrekt niet gemerkt had, hoe ver hem zijne ligtzinnigheid medesleepte. In het begin, toen hij het huis zijner moeder had verlaten, was alles voortreffelijk gegaan en een jaar verstreken, zonder dat hij zich eenigzins van zijne goede voornemens was afgeweken. Hij vervulde toen ter tijd in allen opzigte zijnen pligt; de heer Freising, bij wien zijne moeder hem als leerling had gedaan, prees ten hoogste zijnen ijver, zijne opmerkzaamheid, zijne handigheid voor alle dingen, en vooral zijne getrouwheid en regtschapenheid. Maar reeds na het eerste jaar werden zijne lofspraken zeldzamer. Adolph werd wel niet minder in ijver en handigheid, maar hij beging verscheidene nalatigheden, waardoor hij zich de ontevredenheid zijns patroons op den hals haalde. Dit kwam daardoor, dat Adolph in slecht gezelschap was geraakt, welks ligtzinnig leven zijne betere grondbeginselen, ondermijnde en deed wankelen. Adolph, die tot hiertoe een huisselijk, ingetogen leven had geleid, en zijne ledige uren er bij voorkeur toe had aangewend, goede boeken te lezen, en daardoor den omvang zijner kundigheden uit te breiden, begon op eens smaak in uitspanningen te vinden, waaraan hij zich spoedig met onverzadelijken hartstogt overgaf. Deze uitspanningen kostten tijd en geld. Adolph leerde niet meer, hij verkwistte ook de geringe spaarpenningen, die hij allengs had opgezameld. Toen deze niet meer toereikend waren, volgde hij den raad van eenen zoogenaamden vriend, en zocht in zijne [illegible] door het spel te vermeerderen. Hij speelde dus en bragt [illegible] nachten met deze schandelijke bezigheid door. Hij won en verloor. Won hij—welnu, dan had hij weder eenige vrolijke dagen; verloor hij, dan maakte hij schulden, zonder met zekerheid te weten, waarvan hij die weder betalen zou. Op deze wijze verstrikte hij zich in een net van verlegenheden, waaruit hij zich slechts met eene krachtige en ernstige inspanning had kunnen bevrijden. Maar tot zulk eene inspanning ontbrak hem niet alleen de wil, maar de krachten. [illegible] Zeker zijn goede voornemens [illegible] Honderdmaal in zijn leven had hij berouw van zijn leven vol dwaasheid en ligtzinnigheid, honderdmaal nam hij zich voor, niet meer aan de verleidingen zijner schijnvrienden gehoor te geven — en weder en altijd weder bezweek hij voor de eerste de beste ver-